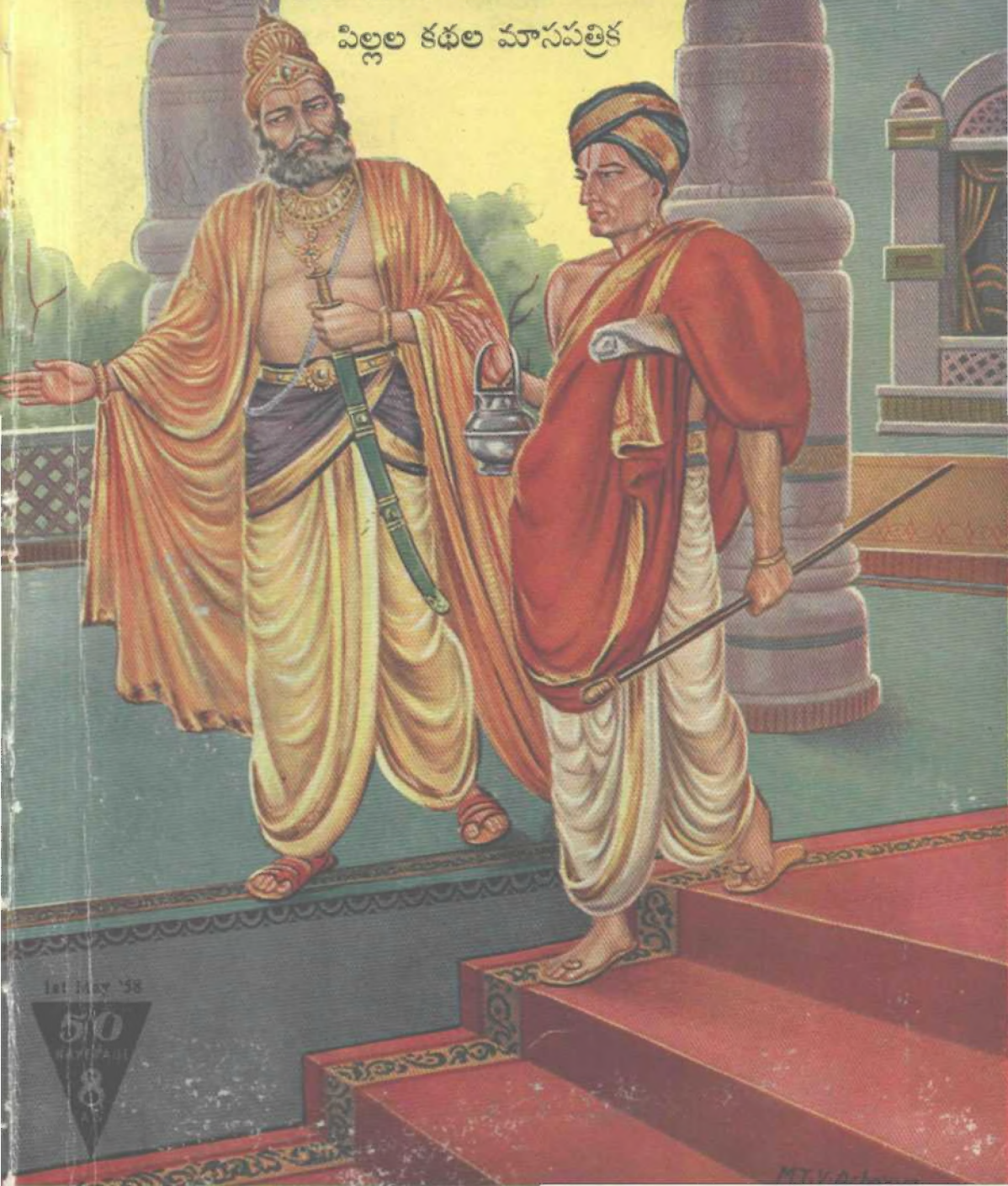

చందమామ

పిల్లల కథల మాసపత్రిక

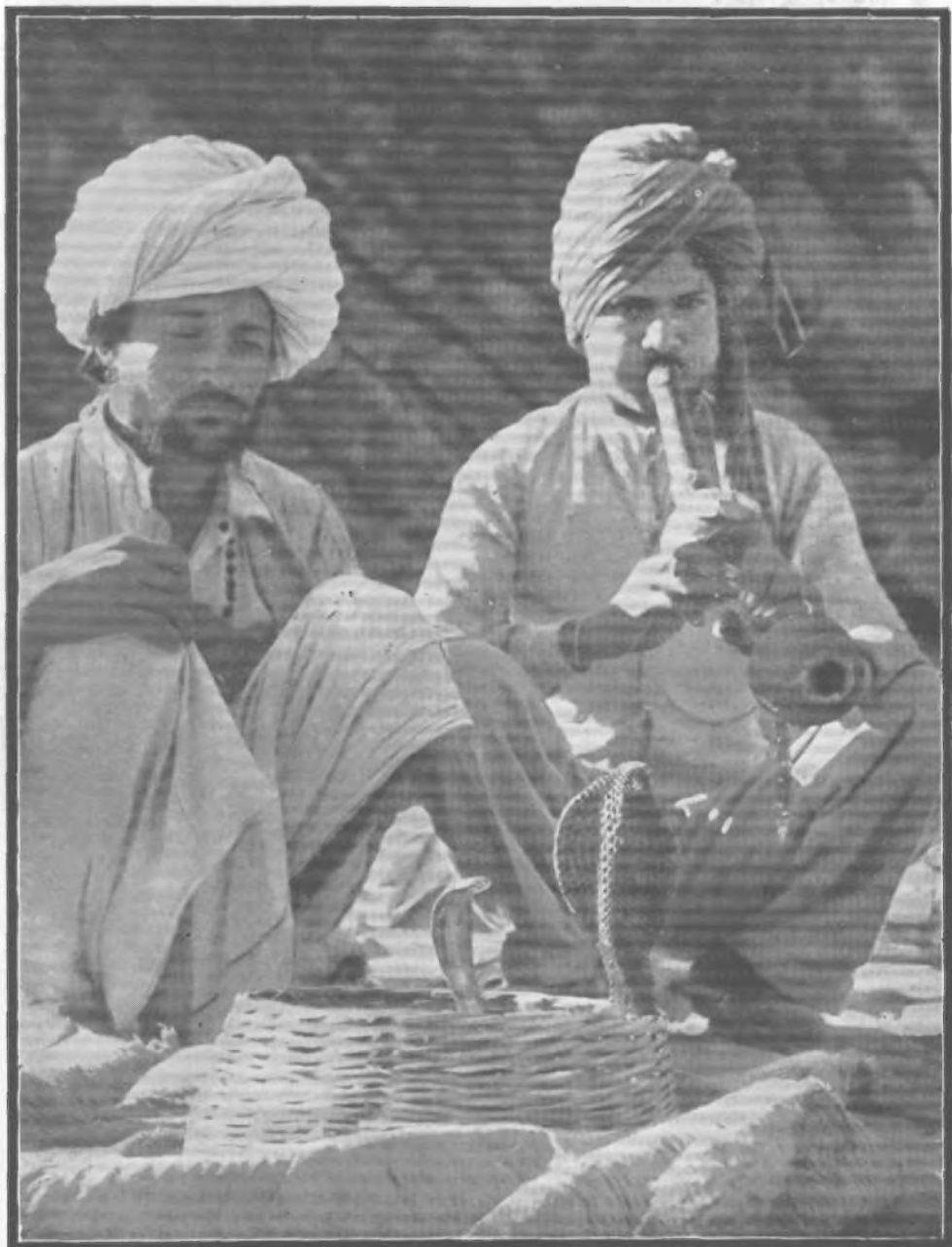
1st May '58

50

REPRINTED

8

MTV Ad

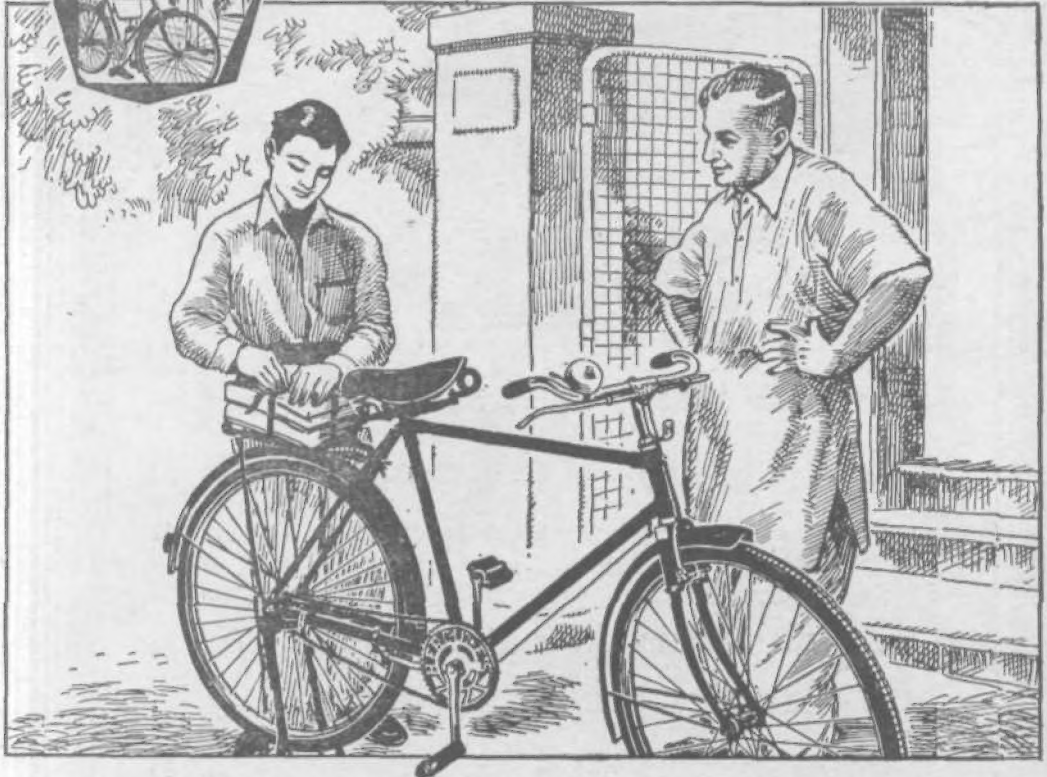
బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

దినదిన గండం

పందినవారు :
ఎ. ఎన్. ఎన్. మూర్తి - కాకినాడ

వయస్సు 20 ఏళ్ల అయినా భార్య, ఉద్యోగం, హెర్క్యులిస్
1936 సైకిల్ పుండడంచేత ఆ వట్టణంకెల్ల తను అదృష్టవంతుడననే గర్వం
గంగాధరానికి పుండేది. యువకునికి ఇంకా తక్కువేమిటి?

ప్రపంచం ఎంతగా మారిందో అనేక ఏళ్ల గంగాధరాన్ని ఆశీస్సు తీసికొని
నేడు వెళ్లుతూ వచ్చిన నమ్మకమైన పాత హెర్క్యులిస్ ఇప్పుడు 20 ఏళ్ల గల
ఆయన కుమారుని కాలేజికి ప్రతి రోజూ తీసికొని వెళ్లుతున్నది.

హెర్క్యులిస్ నిజానికి సైకిల్ కంటే ఎక్కువైనది; అది జీవిత భాగస్వామి

హెర్క్యులిస్ యజమానిని అడగండి. అది జీవితాంతం పుంటుందని ఆయన
చెబుతాడు. దాదాపు 50 సంవత్సరాలుగా మెలురకం సైకిళ్ల ఉత్పత్తిలో అనుభవం
గడించినవారి నహాయంత సునిశితమైన ఈ హెర్క్యులిస్ సైకిల్ ఇప్పుడు టి. ఐ.
సైకిల్స్ వారి అత్యధునాతనమైన ఫ్లాక్టరీలో తయారు చేయబడుతున్నది. దాని
అందం, మెత్తదనం, అతి శ్రేణికగానే దానిని శ్రేక్కుడానికి విలువడడం మీరు
తప్పక మెచ్చుకుంటారు. మీరు కొనగలిగినవాటిలో హెర్క్యులిస్ బహుమతైనది.
అయినా దాని దర సరసమైనదే.

మీ సైకిల్ మీకు పెట్టుబడి - **హెర్క్యులిస్** మీరు ఖర్చు చేసే డబ్బుకు పూర్తివిలువనిచ్చే

ఇండియాలో ఉత్పత్తిచేసేవారు : టి. ఐ. సైకిల్స్ ఆఫ్ ఇండియా లిమిటెడ్, మద్రాసు

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

మిత్రసంప్రాప్తి (గే. క.)	3	అలీనూర్ - 3	33
గడుసు పెళ్లాం	6	ఉప్పకపాయం	43
ముగ్గురు మాంత్రికులు		దౌర్భాగ్యం	45
(సిరియల్ - 17)	9	రూపధరుడియాత్రలు-11....		49
తప్పిపోయిన మోక్షం	17	బాగువడిన పాలేరు	58
నాగరికత	25	చేపల పంట	66
అద్భుతదీపం - 9	26	తూనీగలు	69

ఇవిగాక చిత్రకథ, పోటీ శీర్షికల పోటీ,
మొదలైన మరి ఎన్నో ఆకర్షణలు.

చందమామ (అన్ని భాషలలో)

విడి కాపీ **50** నయా పైసాలు. (8 అణాలు)
సాలు చందా రు **6** లు.

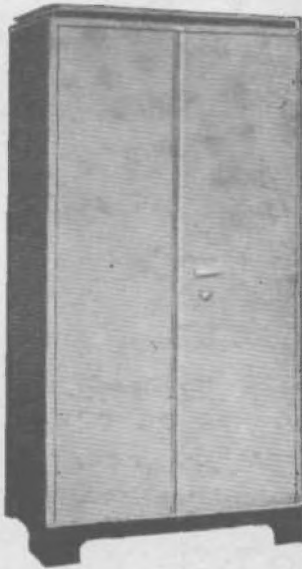
చెలిఫోన్ : 5332

సి. ఎమ్. ఆర్. అండ్ కంపెనీ,

హెడ్ క్వార్టర్స్ :

313, తంబు చెట్టి వీధి, మద్రాసు - 1

ఫ్రాంచి : 27/14, హై రోడ్డు, చిత్తూరు.

★

ఆల్విన్ అండ్ ఫోల్డ్ డీలర్స్
ఉక్కు ఫర్నిచర్లు, ఆస్పెస్టోస్
సిమెంటు షీట్లు, వి. సి.
పైపులు, ఫిట్టింగుల డీలర్లు.

★

చెంగల్పుట్టుజిల్లాకు కూడా ఆల్విన్ అండ్ ఫోల్డ్ లక్స్ ఉక్కు ఫర్నిచరు డీలర్లు

రిజిస్టర్డ్ నం : 119923

డైమండ్ సుగంధవక్ర పాడి

ఉపయోగించువారికి గమనిక

మా 'డైమండ్' మార్కు సుగంధవక్ర పాడి అతి రుచికరమైనది, అన్ని విధాలా మిక్కిలి ప్రసిద్ధిచెందినదిన్నీ. మీరు ఈసారి వక్ర పాడి కొనేటప్పుడు—“మాకు 'డైమండ్' మార్కు సుగంధవక్ర పాడి కావాలి. అదే ఇవ్వండి. ఇతరములు ఏవీ వద్దు” అని కచ్చితంగా చెప్పి, అడగండి.

ది డి. పి. అండ్ కంపెనీ,

కౌల్ బజార్ - బళ్ళారి - 1.

_____ : సెల్సుడిపోలు : _____

చీరాల - గుంటూరు - కర్నూలు - ఆదోని - హుబ్లీ.

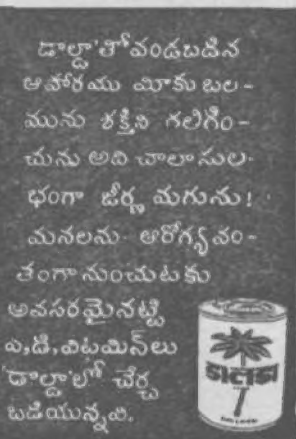
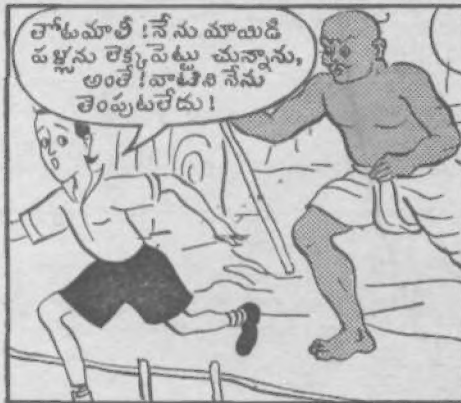
గిరిజ

సౌందర్య
సాధనములు.....

రెమీ స్త్రీ &
పౌడరు

DL. 324A-50 TL

హిందూస్తాన్ టీవీ కమర్షియల్ ఫొటోలు.

DL 324B-50 TL.

May '58

రవి టాయ్లెట్స్ ను వాడండి

రవి గ్లీసరిన్ సోపు:

మీ అందమును వర్చస్సును కాపాడును.

రవి వెజిటబుల్ హేరాయిల్:

మీ కేశములను విరివిగా పెంపొందించును.

రవి స్క్రీమ్:

మీ ముఖవితాసమును ఆభివృద్ధి చేయును.

సోల్ ఏజంట్లు :

ది న్యూస్టార్ & కంపెనీ,

తండ్రియార్పేట :: మద్రాసు-21

ఏ రకపు ఆభరణాలైనా

గాజులుగాని కంఠహారములు కాని కంకణములుగాని, చెవి పొగులేగాని ముక్కుకాడలేకాని—బంగారు ఆభరణాలు ఏవైనా సరే (సాదావి, సగిపి చెక్కినవి, రత్నాలు పొదిగినవి), ఇవిగాక—వెండితో చేసిన డిన్నర్, టీ, కాఫీ లెక లేమన్సెట్లు—అనేక రకాలు, సమూహాలు నిర్దంఘా వున్నవి.....

కావాలంటే, మీ కొలతలప్రకారం సరిగా తయారుచేసి యివ్వబడును.

అసమానమైన పనితనము.

Vimmidi
RAMIAH CHETTY, GURUSWAMY CHETTY & CO. Jewellers
23-25, CHINA BAZAAR ROAD, MADRAS-1.

*All
keyed
up!*

ప్రతి మర్ఫీ రేడియో సెట్టు మీ గృహానికి మరింత
ప్రతిష్ఠ చేకూర్చటానికి నిర్మించబడింది.
....విశ్లేషణచేసి మీకు మధురగానం వినిపించ
టానికి నృప్తించబడింది!

murphy

! ఈనాటి అత్యంత ప్రియమైన రేడియో !

**SOUNDS GOOD!
LOOKS GOOD!**

మోడల్ 254

* 6-వార్వ్ 4-బాండు * ఎస్ అండ్
ఎస్/డిఎస్ (2 మోడల్స్) * రు. 390

లోకల్ టాక్సులు అదనం

దీనిని నందియాల్ | ముహమ్మద్ ఇబ్రహీం అండ్ కో., ప్రైవేట్ లి.,
హింద్ విజయ్ | 7/8, టౌన్ టెన్డు, మద్రాసు-2 — బ్రాంచి : బెంగళూరు.

అడవిలో పల్లెటూరు

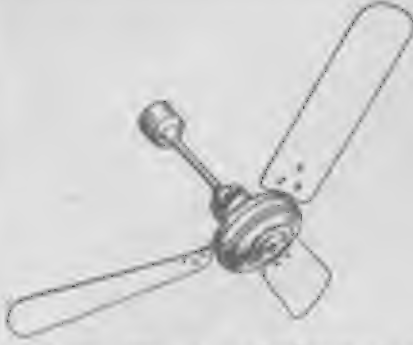
మనం నివసించే యీ మహాప్రపంచములో రకరకాల ప్రజలు వున్నారు. ఉదాహరణకు: ఆఫ్రికా ఖండంలోని దట్టమైన అడవులలో మరుగుజ్జు (పిగ్మీ) జాతి వారు నివసిస్తున్నారు. వీరికి ఒక ఊరూ, ఇల్లూ అంటూ లేదు. అడవులలో వరుగుతూ వారి ఆహారాన్నీ అడవి మృగాలను మేటాడి, అడవుల్లోని వండ్లూ, ఫలాలను ఏడుగుంటూ కాంచేవని చెప్తుంటారు. ఇదే వీరి ఆచారమే.

మన భారతదేశంలోకూడా దట్టమైన అడవులున్నాయి. కాని యిక్కడ నివసించేవారు పిగ్మీజాతిని పోలినవారు కాదు. అనగా మధ్యప్రదేశ్ అడవుల్లో వుండేవారు చిన్నచిన్న గ్రామాల్లో నివసిస్తుంటారు. వారువుండేది పూరిగుడికెల్లో, కల్ల, కలపా కొట్టుకుంటూ, అక్క-భక్కుడవున్న మంచి భూమినిదున్ని వంటలుపండించుకుంటూ, గొడ్లను, చేకలను, కోళ్లను పెంచుకుంటూ పొట్టపోసుకుంటారు. వీరు దీక్షా, చింతలేని కష్టజీవులు.

ఈ ఆమాయా ప్రజలు ఆనంది, వినోదాలన్న చెవికోసుకుంటారు. అది పాటల్లో, నృత్యం, కథలు కబుర్లు చెప్పుకోవం, వారి వినోద కార్యక్రమాలు. వారి నిత్యజీవంలో టీ ముత్యం. పనిపాటులకు పోయేముందు, తిరిగి వచ్చాం వారికి ఉత్సాహాన్నిచ్చి, ఉల్లాసమొనగే టీ అంటే వారికి మహాయజ్ఞం. అందులోనూ వారికి బ్రూక్ బాండ్ టీ అంటే ఎంతా అంతా యిష్టం కాదు.

ఈ అడవి ప్రదేశాలకు దగ్గరలో వున్న ఉపాంత మండీ బ్రూక్ బాండ్ నేల్సుమను తాతా బ్రూక్ బాండ్ టీని తీసుకొని అడవుల్లోని గ్రామాలకు వెళ్లను. నేల్సుమను గ్రామానికి వచ్చాడనగానే అక్కడి ఆమాయిక ప్రజలు, వారికి ఉత్సాహము, ఉల్లాసము యిచ్చే తాతా బ్రూక్ బాండ్ టీని తెచ్చాడుగదా అని కృతజ్ఞతతో సంతృప్తి చెందుతారు.

బ్రూక్ బాండ్ ఇండియా ప్రైవేట్ లిమిటెడ్

పెంపొందించుకోవలెనంటే

ఏ చోటనైనా సరే

సౌందర్యము

సౌకర్యము

ఉషా

డి లక్ష్మీ పాన్సు

ఇంతకుముందెప్పుడు కనివిని ఎదుగని సరికొత్త డిజైనులు,
అన్ని సైజులలో అందరు ఎలక్ట్రిక్ డీలర్లవద్ద దొరకును.

ఉత్పత్తిదారులు

ది జే ఇంజనీరింగ్ వర్క్స్ లిమిటెడ్, కలకత్తా.

సోల్ సెల్లింగ్ ఏజెంట్లు

విజెంట్స్ ఆండ్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్,

120, ఆర్మీనియన్ స్ట్రీట్, మద్రాసు - 1

ఫోన్: USHAKO

ఫాన్: 2278

* ఏం అంక తొందరగా
పడుకోకున్నావు!
ఇంటి దగ్గర పోలేనాటి
గ్లూకో చిస్కెట్లు తొందరగా!

పొర్లెవారి గ్లూకో చిస్కెట్లు

చిస్కెట్లను
చేయించినవి

పాల్లే ప్రొడక్ట్స్ మాన్యుఫ్యాక్చరింగ్
కం. ప్రైవేట్ లి., కొండాం.

*G. 58-1 TEL.

EVEREST

చందమామ

సంచాలకుడు : 'చక్రపాణి'

తొను తప్పు దోషను పోతున్నానని తెలుసుకుని తన జీవితాన్ని మంచి మార్గానికి తిప్ప దలుచుకున్నవాడు వెంటనే అలా మారనిపక్షంలో తరవాత ఎన్నటికో మారుతాడనేది కల్ల. "తప్పి పోయిన మోక్షం" [బేతాళ కథ]లో రత్నపాలుడనే రాజు యాభై సంవత్సరాల వ్యవధి ఉంచుకునికూడా తన మనసును భగవంతుడికేసి తిప్పలేక పోతాడు. జీవితంలో నిజమైన పరివర్తన కలిగినప్పుడే మనిషి పరిణామం చెంద గలడని ఈ కథ రుజువుచేస్తోంది.

సంపుటి 22 మే 1958 సంచిక 5

అట్ట మీది బొమ్మ

అభిమన్యుడికి ఉత్తరకూ వివాహం ముగియగానే పెళ్ళికి వచ్చిన పెద్దలూ, పిన్నలూ విరాటరాజు సభాభవనంలో సమావేశమయారు. విరాటుడూ, ద్రుపదుడూ, వాసుదేవుడూ మొదలుగాగల పెద్దలు మధ్య కూర్చున్నారు. ఒక పక్కగా పాండవులూ, కృష్ణుడూ, బలరాముడూ, సాత్యకి మొదలైనవారు కూచున్నారు.

కొంతసేపు ఇష్టాగోష్ఠి నడిచాక కృష్ణుడు లేచి, "పాండవులు కవట జూదంలో తమ రాజ్యాన్ని పోగొట్టుకుని పన్నెండేళ్ళు అరణ్యవాసమూ, ఒక ఏడు అజ్ఞాతవాసమూ అనుభవించారు. ఇప్పుడు వారిరాజ్యం వారికి తిరిగి రావలసి ఉన్నది. అటు కొరవులకూ, ఇటు పాండవులకూ నష్టం జరగకుండా ధర్మ సమ్మతంగా వని జరిగే ఉపాయం ఆలోచించండి. దుర్యోధనుడు పాండవులకు రాజ్యంలో వగభాగం ఇవ్వకపోతే యుద్ధం జరుగుతుంది, అందులో కొరవులు అకారణంగా చనిపోతారు," అన్నాడు.

వెంటనే బలరాముడు లేచి, "అవును, యుద్ధం జరగకుండా పాండవులకు రాజ్యం రావాలంటే మనం దుర్యోధనుడి వద్దకు ఒక దూతను పంపాలి. ఆ దూత ధృతరాష్ట్ర శకుని దుర్యోధనుడులతో అతి వినయంగా మాట్లాడి, వారి అనుగ్రహం సంపాదించి పాండవులకు వారి రాజ్యాన్ని రాబట్టాలి," అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని సాత్యకి మండిపడి, "పాండవుల దూత చెళ్ళి కొరవులకు సాష్టాంగపడవలసిన అవసరంలేదు. ధర్మరాజుకు కొరవులు అర్థరాజ్యం ఇవ్వనిపక్షంలో మేమంతా కలిసి యుద్ధంలో వారిని సర్వనాశనం చెయ్యగలం!" అన్నాడు. వృద్ధుడైన ద్రుపదుడు సాత్యకినే బలపరిచాడు. "నా పురోహితుడు ధృతరాష్ట్ర భీష్మ ద్రోణులను బాగాఎరిగినవాడు. అతనిని దూతగా పంపుదాము. అంతేకాదు, ధర్మరాజు ముందుగానే నానాదేశాలకు మనుమలను పంపి, యుద్ధం జరిగే పక్షంలో తన వక్షాన పోరాడమని విజ్ఞప్తి చేయటం మంచిది," అని నలహా ఇచ్చాడు. కృష్ణుడు ఈ సలహాను బలపరిచాడు.

తరవాత కృష్ణుడు మొదలైన వారు తమ ఇళ్ళకు బయలుదేరి పోయారు. సభలో పాల్గొన్న రాజులందరూ యుద్ధప్రయత్నాలు సాగించారు. ద్రుపదుడు తన పురోహితుడికి చెప్పవలసిన విషయాలన్నీ చెప్పి ధృతరాష్ట్రానికి వద్దకు రాయబారం పంపాడు.

మిత్ర సంప్రది

కర్మ :

తెలతెల్లవార సో-మిలకుడు లేచి
తిలకింపగా నొక్క - దృశ్యము తోచె
గుప్తధనుడేమో - గొణుగుచు నుండె
తప్తచిత్తమున ను-త్తలవడుచుండె
రేయెల్ల సతిసార - మాయన వేచె
నే యని భోజన - మ్మాయన విడిచె.
ఒకపూట అన్నము - వెనగెను గనుక
ఒకపూట తన తిండి - సకలము విడిచె.
ఇది చూచి మరునాడు - గడిసెను సాలె
కుదురుగా భుక్తార్థ - సదనము జూచి.
అతనెంతో సంతోష - మంది ఆదరము
జతచేసి అతిథ్య-సత్కృతుల్ సేసె.
స్నానము సేసి రు-చ్యముల భుజించి
మానిత శయ్యపై - మ్రాగన్ను వేసె.

కలలోన మామూలు - పలుకులు వినియె
చలియింపకయె వాని - సారము గనియె

ఓ కర్త పాప మీ-యోగ్యుడు గెన్తు
శాకపాకములకై - చాల వెచ్చించె
మరునాడు వెచ్చము మఱి - కూర్చవలయు
సరిజేయు భారము - సర్వము నీదె.

* * *

తెలతెల్లవారె సో-మిలకుడు లేచి
తిలకించె; నెవ్వరో - గలగలమంచు
రూకల గనివచ్చి - రొక్కము నిచ్చి
ఏకార్థమోగాని - ఏగిరవ్వారు.
అప్పుడు వా డనుకొనె - అవసరములకు
జప మొనరింపక - చాలిన ధనము
చేకుఱ చాలదా? - చెందెడు కూడ
లేకుండ లో దాచ - నేమిటి వచ్చు
దాచినదేమి లే-దా మఱి యితను
ఏ చింతలేక వ్య-యించు సాధించు.
పాపమా గుప్తధ-నాపశేడుండు

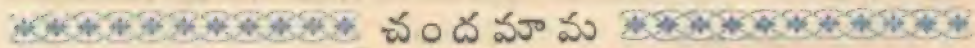
సావడలే డెంత - దాపున్న నేమి?
అనుకొని ఆ సాలె - అరిగెను పురికి
తిను దానితోనె - సంతృప్తితో నుండె

* * *

అని మంథరకము తా - వినిచి ఆ కథను
మనసున చింతింప - కనె నెల్లతోడ.
ఆ మాట నిజమని - ఆ కాకి యనియె
ఆ మాట నీమాట - నటు వారు దినము
సంతసమ్మున జేరి - సరసు దాపునను
ఎంతో హాయిగనుండి - రెన్ని దినాలొ.
ఒకనాడు బోయ త - న్నొడిసి పట్టంగ
వికలమై ఒక జింక - వేవచ్చె నటకు.
అది చూచి దాని భ-యమ్మును గాంచి
గదిసి వారలు వాని - కథ యెల్ల దెలిసి,

తమ మిత్రుగా నెంచి - ధైర్యమ్ము చెప్పె
విమల మనస్కమా - విబుధ వర్గమ్ము.
కాకి వేవేగ తొక్కలు విచ్చివెళ్ళి
ఆకాశమున చూచి - ఆ బోయలెల్ల
పోయినారని చెప్పె - పోయె పీడనుచు
ఆయాస ముడిగి వా-రందఱు చనిరి.
పగటివేళ నొకప్పు - పరిపాటి గనుక
నగపాళి పొంత వా - రొగి చేరినారు
జింక రాలేదని - చింతిల్లినారు
శంకించి కాకి ఆ-చార్యుల చూచె
వలలోన చిక్కిచింతిలు జింక మిత్రు
తిలకించి కన్నీరు - తొలకించి అనియె.
"అవసాన కాల మి-య్యది సెలవన్న
ఆవతలి మిత్రుల - నడిగితి నన్న-"
అది విని వాయస - మృగలకు మంచు
కదిలి మూషికము తొక్కల మోసి తెచ్చె.
ఇంత యెఱింగి నీ - వెటు వలబడితి
వింత యటన్న ఆ-మృగ మిట్టులనియె
"కర్మానుసారమ్ము - కల మతి గూడ
మర్మ మెఱుంగక - మాయమౌ నుమ్ము"
ఇంతలో వాయస - మ్మిట్లని పలికె
మంత నాలాడుచు - మన ముండరాదు.
కట్లు విప్పిన జింక - గంతుచు వోవు
చెట్లపై కెగిరి నే - చెచ్చెఱ వోదు
ఎలుకయు కలుగులో - బిలబిల దూఱు

చందమామ

కలత తాబేలుకే-కద బోయ రాగ.
 అనుచుండగనె బోయ - అట చనుడెంచె
 తన త్రాళ్ళు ఎలుక త్రెం-చిన జింక పోయె-
 కాకి మూడికము చ-క్కగ తప్పకొనిరి.
 ఏకాకి యైపోయె - నింక కూర్మమ్ము.
 తాబేలు బోయ చే-తం బడిపోయె.
 ఆ బోయ దాని చే-యందుక అరిగె.
 అత్తలి మిత్రుని - అగచాట్లు దలచి
 చిత్తమ్ము కలగి ఆ-స్నేహితుల్ చేరి
 యోచించి చేసిరి - ఒక యుపాయమ్ము.
 ఆ చిటి జింక గ-తాసువు వేరె
 దారిలో బడిపోయె - తను కాకి, నాని
 ఊరక పాడుమచు-నుండె, నాబోయ
 ఇది చూచి బోయ వా - డిది చచ్చెననుచు
 మదిపొంగి తాబేలు - మతి పడవేసి
 జింకకై పరువెత్తె; - చెంగున నెగిరె
 జింక, కాకియు పోయె; - చిట్టెలు కేమొ
 పటపట తాబేలు - పట్టుక యున్న

చిటిగడ్డి పోచల - ఛన్నమ్ము చేసె
 కూర్మమ్ము బిరబిర - గుంటలో దుమికె.
 కర్మమ్మిది యటంచు - కలగె నా బోయ.
 ఆ బోయ చింతించి - అకలితోడ
 దేబెయ్యె యింటికి - తిరిగి చనంగ
 మెల్లగా మిత్రులు - మిగుల సంతసము
 నుల్లాసమును మీఱ - నెకచోట చేరి
 తమ సరస్తిరమ్ము - దతిసిరి వేగ
 కమనీయ భూముల - కలతల వీడి
 మునుపున్న యల్లె స-మ్మోదమ్ముతోడ
 తనిసి కాలక్షేప-మును సేయ గనిరి.
 అందుకే నరులు స్నే-హము సేయవలయు
 అందుకే మంచి మి-త్రాళి కావలయు.
 నేస్తమెప్పుడు జీవ-నియతికి మేలు
 నేస్తులే మనకున్న-అన్తి పాస్తులును.
 మనసిచ్చి మిత్రుల - తను గూర్చుకొన్న
 జనుడెప్పు డవమాన-మును చెందబోడు.
 * మిత్రసంప్రాప్తి సమాప్తం. *

గదు సుపెల్లాం

ఒక ఊళ్లో ఒక సంసారి ఉండేవాడు. అతను పెళ్లి చేసుకున్న మనిషి చాలా గదు నుది. మొగుడు మెత్తనివాడు కావటంతో అమె మరింత కొరకరాని కొయ్య అయింది.

భార్య కావరానికి వచ్చిన కొత్తలో భర్త అచ్చగా మగవసులే చేసేవాడు. కాని రాను రాను అడవనులుకూడా ఒక్కొక్కటే అతని పైస పడసాగాయి. అతని భార్య పొలం వనిలో అవగింజంత అయినా సహాయపడక పొగా ఇంటిపనులుకూడా అతనికే అంట గట్టింది. అవులనూ అతనే చూడాలి. మేక లనూ అతనే చూడాలి. చివరకు నీరు లేవటమూ, కనువు ఊడ్చటమూ, బట్టలు ఊతకటమూ, పొయి రాజెయ్యటమూకూడా అతనిపైనే పడ్డాయి.

ఇంత కష్టపడి అడ్డమైనచాకిరీ చేస్తున్నా అతని భార్య అతన్ని రాజల్లా దుమ్మెత్తి పోస్తూనే ఉండేది; అతను చేసిన పనికి,

చేయని పనికి తప్పు పట్టేది. భార్య పెట్టే కావనార్థాలు వినటానికిగాను కాస్సేపు నిల బడటానికైనా అతనికి తీరిక. ఉండేదికాదు. అందుచేత, అతను పనులమీద అటూ ఇటూ తిరుగుతూంటే భార్య ఒకచోట నిల బడి, అతనికి వినపడేలాగ గొంతెత్తి, "నీకు ఒక్కపని చేతగాదు! ఏదీ ముందు చెయ్యాలో ఏదీ వెనక చెయ్యాలో తెలిదు! ఇంత చేత గాని మొగుడితో నేనెల్లా కావరం చేసే దంట!" అని చుట్టుపక్కల మైలుదూరం వినపడేటట్టు కేకలుపెట్టేది.

భార్య ఇంత చేస్తున్నా ఆ మానవుడు నోరెత్తక అన్ని పడేవాడు. అతనికి అటు వంటి భార్యతో ఘర్షణపడటం ఎంతమాత్రం ఇష్టంలేదు. అందరూ తనని చూసి నవ్వు కుంటున్నారని అతనికి తెలుసు. అతను తన మిత్రులతో, "ఎందుకు నవ్వుతారు? నవ్విస్తా నావచేనే పండుతుంది!" అనేవాడు.

ఒక రోజు భార్య భర్తతో, "పాలు కాస్తా విరిగాయి! నువ్వే పని సరిగ్గా చేశావు గనక?" అన్నది విస్మయంగా.

భర్త అశ్చర్యంతో, "పాలు విరగటం కూడా నా తప్పే?" అన్నాడు.

"పాలదుత్తను నువ్వు పీచుపెట్టి తోమి ఉంటే పాలెందుకు విరుగుతాయీ?" అన్నది భార్య.

"ఇదుగో, చూడూ! పాలదుత్త దగ్గి ర్నుంచి నేనేతోమాలని నాకు తెలీదు. ఇప్పుడే నువ్వు చెబుతున్నావు," అన్నాడు భర్త.

"ఎన్ని పనులని నేనే చూసుకునేది. మగ దిక్కుంటూ ఉన్నందుకు నాకు నీ సహాయం ఉండక్కర్లేదా ఏమిటి?" అన్నది భార్య.

"అదంతా నాకు తెలియదు. నేను చెయ్యవలసిన పనులు ఏమేమిటో ఒక జాబితా రాసి ఇయ్యి! అవి చెయ్యకపోతే తప్పు పట్టు! ఇది నోటిమాటలతో తెల్ల వ్యవహారం కాదు," అన్నాడు భర్త.

అతను కాగితంమీద రాసుకుంటూంటే భార్య అతను చెయవలసిన పనులన్నీ చెప్పింది. అది కొండవీటి చాంతాడంత జాబితా అయింది.

కొద్దిరోజులు గడిచాయి. సంక్రాంతి వచ్చింది. రేపు పండగ అనగా భార్య తమ

ఇంటి సమీపాన ఉన్న నీళ్ళగుంట దగ్గర చాకిరేవు పెట్టింది. భర్త బట్టలు ఉతికి, పిండి, అందిస్తూంటే భార్య వాటిని ఆర వేస్తున్నది. ఈ పని చేస్తున్నంత సేపూ ఆమె భర్తను తిడుతూనే ఉన్నది: "రేపే పండగ! మామూలు పనులే కాలేదు. ఇక పండగ పనులు ఏమవుతాయో! జాబితా రాసు కున్నావు, ఏం ప్రయోజనం? చాలామంది వాజలున్నారు గాని, నీ అంత పనికిమాలిన వాజను నెనెక్కడా చూడలేదు. మా అమ్మ ఎనాడో చెప్పింది—"

ఆమె మాట పూర్తి చెయ్యకమునుపే ప్రమాదం జరిగిపోయింది. ఆమె భర్త

చందమామ

పండిన బట్టను అందుకోవటానికి గుంట ఒడ్డున ఉన్న బాదుడురాయిమీద కాలు పెట్టింది. మొగుణ్ణి తిట్టే ఉద్రేకంలో ఆమె ఆ రాయిని సరిగా చూడలేదు. చానిమీద కాలుపెట్టిన మరుక్షణమే కాలు జారి దభి మని నీళ్ళగుంటలో పడిపోయింది.

"ముణిగిపోతున్నాను! చచ్చిపోతున్నాను! వేగిరం పైకి లాగు!" అన్నది భార్య.

"ముణిగిపోవులే. గుంట అటే లోతులేదు. నీ మెడ వరకే నిరున్నది!" అన్నాడు భర్త.

"చలికి ఒళ్ళంతా బిగుసుకుపోతున్నది! వేగిరం నన్ను పైకి తియ్యి!" అన్నది భార్య చలికి వణుకుతూ.

"అదెట్లా? బాబితాలో నేను చెయ్య వలసిన పనులు చాలా ఉన్నాయి. ఇది బాబితాలో లేని పని!" అన్నాడు భర్త.

"నన్ను ముందు పైకి తీస్తావా, తియ్యవా? అమ్మయ్యా, జలగలు!" అని భార్య చావు కేక పెట్టింది.

"మనం చేసుకున్న ఏర్పాటు అప్పుడే మరిచినట్టున్నావు. కావలిస్తే ఇంటికి పోయి బాబితా తెచ్చి వినిపిస్తానుండు!" అంటూ భర్త బాబితా తెచ్చి చదవసాగాడు.

భార్య చలితోనూ, జలగల భయంతోనూ పణికిపోతూ హీనస్వరంతో, "చచ్చిపోతున్నాను, ఆ బాబితా చించిపారేసి నన్ను దబ్బున బయటికి తీద్దూ, నీకు పుణ్య ఉంటుందీ!" అన్నది.

"ఆ మాట అన్నావు, బాగుంది! ఈ బాబితాతో ఇక మనకు పనిలేదు. ఇకనుంచీ నువ్వు ఆడపనులు చెయ్యి, నేను మగపనులు చేస్తాను! అందుకు సమ్మతమేనా?" అన్నాడు భర్త.

భార్య సరేనన్నది. భర్త ఆమెను గుంటలో నుంచి బయటికి లాగి ఇంట్లోకి తీసుకుపోయి చలిమంట వేశాడు. ఆ తరవాత భార్య అతన్ని ఎన్నడూ వల్లెత్తుమాట అనలేదు, తన పనులు అతనికి చెప్పలేదుకూడా.

17

[పద్మపాదుడు పింగళుడికి ఎడారిదొంగలు విడారు వర్తకులను బంధించిన గుహ చూపించాడు. హసన్‌గేరీ సైనికులతోపెళ్లి, వర్తకులను విడిపించాడు. తరవాత, పింగళుడు కోరగా పద్మపాదుడు తన మంత్రక్రిష్టిల్ల, జోడెన్లనూ, పెద్దపులులనూ నృప్తించి, వారిదే ఎడారి దొంగలను చుట్టుముట్టించి, తాను వున్నచోటుకు వాళ్ళను రప్పించాడు. తరవాత—]

ప్రాణభీతితో గగ్గోలుపెడుతూ తాము వున్న చోటుకు వచ్చిన ఎడారిదొంగలను చూసి, హసన్‌గేరీ విజయసూచకంగా నవ్వాడు. ఎన్నో విశ్వసుంచి ఎడారిప్రాంతాల్లో ప్రయాణించే వర్తకులను దొచుకు బతుకుతున్న యీ దొంగలు, యింత తేలికగా తన చెత చిక్కుతారని అతడెన్నడూ పూహించలేదు.

ఈ విజయానికి కారణం పద్మపాదుడైనా, నవాబు తనను తప్పక బహుకరిస్తాడని అతడు భావించాడు. ఆ కారణంవల్ల హసన్‌గేరీ పద్మపాదుడితో, "పద్మపాదా, మీక్రి

సాటిలేనిది. ఈ క్రూరకర్ములను పట్టు కునేందుకు చాలా సంవత్సరాలనుంచి నేను ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఈనాటికి మీ సహాయం వల్ల అది సాధ్యమయింది. ఇక, ఈ ఎడారి ప్రాంతం వర్తకులకూ, యాత్రికులకూ ప్రయాణయోగ్యం అవుతుంది. మీ దయకు చాలా కృతజ్ఞుణ్ణి!" అన్నాడు.

పద్మపాదుడు చిరునవ్వు సవ్యతూ, "హసన్! నేను చేయవలసిన సహాయమేదో చేశాను. ఇక యీ దొంగలను విచారించి శిక్షించవలసిన వాడివి నీవు. నా పెద్దపులు

'చందమామ'

లనూ, తోడెళ్లనూ ఉపసంహరించుకుంటు
న్నాను," అంటూ చేతులు రెండూ పైకెత్తి,
ఏదో మంత్రం పఠించాడు. మరుక్షణంలోనే
తోడెళ్ళూ, పెద్దపులులూ మాయమయ్యినై.
పద్మపాదుడు తన గుప్పెళ్లలోకి వచ్చిన
రాతిముక్కలను హసన్‌గోరికి, పింగళుడికి
చూపి, "ఇవే తోడెళ్ళూ, పెద్దపులులూ!"
అంటూ వాటిని దూరంగా విసిరివేశాడు.

హసన్‌గోరి అబ్బాపించగానే, అతడి సైని
కులు ముందుగా దొంగలనాథుక్కుడైన
రాబందుకు సంకెళ్లు తగిలించి, తరవాత
అతడి అనుచరులందరినీ, ఒక్కటిగా మోకు
లతో బంధించారు. ఈలోపల పద్మపాదుడు,

పింగళుణ్ణి ఎడంగా తీసుకుపోయి, "పింగళా!
నీవు తిరిగి వెంటనే అవంతినగరం వెళ్ళా
లనుకుంటున్నావా?" అని అడిగాడు.

"అవును, పద్మపాదా! దుర్భాగ్యులైన
నా అన్నలు నన్ను ఓడనరంగుకు అమ్మిన
తరవాత, మా అమ్మనుకూడా నానాహింసలూ
పెడుతూండివుంటారు. లోగడ వాళ్లు ఇలాగే
చేశారు. వాళ్లకు కన్నతల్లిమీదకూడా ప్రేమ
లేదు," అన్నాడు పింగళుడు.

"నీ బాధలన్నిటికీ కారణం నీవు భల్లూక
శత్రుణ్ణి అవాహన చేసుకునే మంత్రం మరిచి
పోవటం. ఇదుగో ఆ మంత్రం మళ్ళీ చెప్పు
తున్నాను. ఈసారి అయినా బాగా జ్ఞాపకం

పెట్టుకోవటం కేమం," అంటూ పద్మపాడుడు పింగళుడికి ఆ మంత్రం జ్ఞాపకంచేసి, తన చెతి చిటకనవేలికి వున్న వుంగరాన్ని తీసి పింగళుడికి యిస్తూ, "ఇదిగో, యీ వుంగరాన్ని జాగ్రత్తగా కాపాడుకో. నీకు వినాడైవానరే, నన్ను చూడాలని వుంటే, నీ మనసులో నన్ను తలుచుకుని, వుంగరాన్ని తాకితేవాలు, మరుక్షణం నేను నీ దగ్గరకు వచ్చి వాలతాను," అన్నాడు.

"పద్మపాదా! మీ మేలు ఎన్నట్లీ మరవ రానిది. మీ సహాయంవల్ల తిరిగి నేను నా కన్నతల్లిని చూడగలుగుతున్నాను. మీరు కూడా నావెంట అవంతినగరం రాగలరా ?

మిమ్మల్ని చూస్తే, మా అమ్మ ఎంతో సంతోషించగలదు," అన్నాడు పింగళుడు.

పద్మపాడుడు పింగళుడికేసి వాత్సల్యం వుట్టిపడెలాచూస్తూ, "పింగళా! నీవు చెప్పిన మేలుమాత్రం నేనెలా మరిచిపోగలను ? నీ సహాయంవల్లనేగదా నేను మహామాయుణ్ణి జయించగలిగింది ! కనుక, ఏదో ఒకనాడు నేను మీయంటికి అతిథిగా వచ్చి, మీతల్లి దర్శనంకూడా చేసుకుంటాను. సరే, ప్రస్తుతానికి నేను యీ బిడారుపర్తకులను వదిలి, ఒంటరిగానే తీర్థయాత్రలకు బయలుదేర వలసివుంటుంది. ఇక వెళితాను," అంటూ చూస్తూండగానే మాయమయ్యాడు.

పింగళుడు, హసన్‌గోరీ దగ్గరకు వెళ్ళి, తాను తన దేశం బయలుదేరి పోతున్నట్టు చెప్పాడు. ఆ మాటలు వింటూనే, హసన్‌గోరీ ఆశ్చర్యపడి, "పింగళా! యివేమి మాటలు? ఏదో పక్కన వున్న పూరుకు బయలుదేరి పోతున్నంత తేలికగా చెబుతున్నావు! నీ దేశానికి యీ దేశానికి ఎన్నివేల మైళ్ళదూరమో తెలుసా?" అని అడిగాడు.

పింగళుడు చిరునవ్వు నవ్వి, "హసన్! నా కత్తిసామర్థ్యాలు నీకు తెలియవు. నావెంట ఆ కనబడే రాయిచాటుకు పచ్చాపంట, నీకు ఒక అద్భుతవృత్తి దర్శనం కలిగేలా చేస్తాను. నీ సైనికులూ, ఆ ఎడారిదొంగలూ

చూడటం మంచిదికాదు," అంటూ అక్కడికి దాపులనే వున్న ఒక పెద్ద రాతిచాటుకు దారిపెట్టాడు.

పింగళుడు మనసులో మంత్రం జపించగానే, భల్లూకకేతుడు ప్రత్యక్షమై, అతడి ముందు వెనకరించి, "ప్రబో, ఏమి సెలవు? చాలా కాలంగా యీ సేవకుణ్ణి మరిచి పోయారే!" అన్నాడు.

భల్లూకకేతుడి భయంకరాకారాన్ని చూస్తూనే, హసన్‌గోరీ పెద్దగా అరిచి అక్కడి నుంచి పారిపోబోయేంతలో, పింగళుడు అతడి చేయి పట్టుకుని ఆపుతూ, "హసన్! నీకు వచ్చిన భయం ఏమీలేదు. ఈ భల్లూకకేతుడు నా సేవకుడు!" అన్నాడు.

"ఈ రాక్షసుడు నీకు సేవకుడా!" అంటూ హసన్‌గోరీ మరింత ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"అవును," అంటూ పింగళుడు భల్లూకకేతుడి భుజాలమీదికి యెక్కి, "హసన్, యిక నేను నాదేశం పోతున్నాను. ఆకలి దప్పలతో ఆలమటించే నన్ను రక్షించావు. సర్వదా కృతజ్ఞుణ్ణి," అని, భల్లూకకేతుడితో, "భల్లూకా, నన్ను అవంతి నగరంలోని నా గృహానికి చేర్చు," అన్నాడు.

భల్లూకకేతుడు పెద్దగా ముగ్ధుడై, ఆకాశంలోకి లేచి, సముద్రాలూ, నదులూ,

కొండలూ దాటి సూర్యోదయమవకల్లా పింగళుణ్ణి, అవంతినగర పరిసరాలలోని అతడి యింటిదగ్గర దించాడు.

శిథిలావస్థలో వున్న యింటిని చూస్తూనే పింగళుడు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. అతడు యింటి తలవాకిటిని సమీపిస్తూండగానే, బక్కచిక్కిపోయి, నీరసస్థితిలో వున్న తల్లి కనబడింది. ఉచికిచిస్తున్న యువణాన్ని అపు కుంటూ పింగళుడు, "అమ్మా!" అంటూ తల్లిని కావలింపకున్నాడు.

తల్లి ఒక్క కీవాకాలం నివ్వేరపోయి, అంతలో తన కుమారుణ్ణి గుర్తించి, "నాయనా, పింగళా! జీవించేవున్నావా? ఎంత అదృష్టవంతువాలిని!" అంటూ పితవ సాగింది. పింగళుడు తల్లిని ఓవారుస్తూ, "అమ్మా, యిక మనకు వచ్చిన భయం లేదు. దుర్మాధులైన నా అన్నలు యొక్కడ వున్నారు?" అని అడిగాడు.

"నాయనా, వాళ్లు నీకు చేసిన బ్రహ్మిణికి శిక్ష అనుభవిస్తున్నారు. వాళ్లెద్దన్నీ రాజు కారాగారంలో బంధించాడు," అన్నది తల్లి.

"అలా అయితే నీవెంత దీనస్థితిలో వున్నావే? నేను పదిలిపోయిన ధనం, మహత్తుగల సంపద వున్నవిగదా?" అని అడిగాడు పింగళుడు.

తల్లి పొంగిపొస్తున్న యువణాన్ని దిగమిం గుతూ, "నాయనా, వాటికోసమే రాజు వాళ్లను కారాగారంలో పడవేశాడు," అంటూ పింగళుడు ఓడసరంగుకు దానినగా చిక్కిం తరవాత జరిగినదంతా వివరంగా చెప్పింది.

తల్లి చెప్పిందంతా విని పింగళుడు కోపా ద్రేకంతో వణికిపోయాడు. "అమ్మా! యీ అవంతినగర రాజుకు తగిన ప్రతీకారం నేను చేస్తాను," అంటూ అతడు భల్లూక కేతుణ్ణి అవాహనచేశాడు.

"ప్రభో, విమిసెలవు!" అంటూ భల్లూక కేతుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. "భల్లూకా! అవంతినగర రాజు నా అన్నలిప్తని కారా

గారంలో బంధించాడు. వారిని తక్షణం యిక్కడికి తేవాలి. అంతేకాదు, అతడి కోశాగారంలో వున్న ధనాన్నికూడా యిక్కడకు తీసుకురావాలి. మహత్తు గల సంచి కూడా అతడిదగ్గరే వున్నది. దాన్నికూడా వెతికి తేవాలి," అన్నాడు పింగళుడు.

"చిత్రం ప్రభో!" అంటూ భల్లూక కేతుడు మాయమై, పాతాళంలోంచి రాజ భవనంలోకి ప్రవేశించి, ధనాగారంలో వున్న మొత్తం ధనాన్ని, మహత్తు గల సంచినీ తీసుకుని, కారాగారంలోకి వెళ్ళాడు.

భల్లూకకేతుణ్ణి చూస్తూనే, పింగళుడి అన్నయి జీవదత్తుడూ, లక్ష్మీదత్తుడూ కెవ్వస కేకచేసి మూర్ఛపోయారు. భల్లూకకేతుడు క్షణంలో వారినిద్దరినీ భుజాలమీద వేసుకుని, పింగళుడి దగ్గిరికి వచ్చి, "ప్రభో! యిదుగో మహత్తు గల సంచి! యీ మాటల్లో రాజు ధనాగారంలో వున్న డబ్బుంతా వుంది! మీ మీ అన్నయలు!" అంటూ అన్నిటిని పింగళుడి ముందు వుంచాడు.

మూర్ఛపోయిన కుమారులను చూడగానే తల్లికి వాళ్ళమీద ఎంతో వాత్సల్యం కలిగింది. ఆమె వాళ్ళ ముఖాలమీద నీరు చల్లి, "నాయనలారా, నాయనలారా!" అంటూ ప్రేమగా పిలవరించింది.

జీవదత్తుడూ, లక్ష్మీదత్తుడూ కళ్ళు తెరిచారు. ఎదురుగా వాళ్ళకు తల్లి, పింగళుడూ కనిపించేసరికి ఒక్కసారిగా ప్రైప్రాణాలు పైనే పోయినట్టయింది. వాళ్ళిద్దరూ పశ్చాత్తాపంతో కుమిలిపోతూ, "అమ్మా, పింగళా! మమ్మల్ని క్షమించాలి. మాకు బుద్ధి వచ్చింది, మా పాపాలకు ఆ చీకటికొట్టలో ప్రాయశ్చిత్తం అనుభవించాం," అన్నారు.

ఆ మాటలతో పింగళుడికికూడా వాళ్ళ మీద జాలి కలిగింది. అయినా అతడు వాళ్ళిద్దరికేసి కోపంగా చూస్తూ, "మీ యిద్దరికన్న పరమనీచులూ, ద్రోహులూ లోకంలో మొక్కడా వుండరు. కావాలంటే, ఈక్షణాన

మీ యిద్దరినీ భల్లూకకేతుడిచేత పాతాళంలో పూడ్చిపెట్టించగలను. కాని, సహోదరులన్న గౌరవంతో ఈ ఒక్కపారికి మిమ్మల్ని క్షమిస్తున్నాను. ఒకవేళ తిరిగి మీరు ఏనాడైనా నాకుగాని, అమ్మకుగాని ద్రోహం తలపెట్టారో... మిమ్ములను ముక్కలు ముక్కలుగా సరికిస్తాను!” అన్నాడు.

“క్షమించు తమ్ముడూ, మాకు బుద్ధి వచ్చింది!” అన్నారు జీసదత్తుడూ, లక్ష్మీదత్తుడూ ఏకకంఠంగా.

పింగళుడు మహాత్ముగల సంచిని తల్లికి యిస్తూ, “అమ్మా, వెంటనే భోజనం సంగతి చూడు,” అని చెప్పి, భల్లూకకేతుణ్ణి దగ్గిరకు పిలిచి, “భల్లూకా! సదీతిరాన కనబడుతున్న ఆ చెట్లగుంపులో యీ రాత్రి గడిచి, సూర్యోదయం అయ్యేలోగా, నాకు చక్కని భవనం కట్టించాలి. ఆ భవనం అన్నిటా అవంతినగర రాజప్రాసాదాన్ని మించి పోవాలి. తెలిసినా?” అన్నాడు.

“చిత్తం, ప్రబో! భల్లూకపర్యతాల్లో వున్న నా అనుచరుల్లో గొప్ప గొప్ప శిల్పులున్నారు. కో అంటే వాళ్లంతా క్షణాలమీద పచ్చి దిగుతారు. ఆ గుంపును పిలుచుకు వచ్చి, యిప్పుడే పని ప్రారంభించమని సెలవా?” అన్నాడు భల్లూకకేతుడు.

“పగటివేళలో నీ రాక్షసగణమంతా యిక్కడికి రావటం ప్రమాదకరం. మిమ్మల్ని చూచిన తరవాత, యీ అవంతినగరంలో పట్టకూడా వుండేందుకు భయపడుతుంది. ప్రజలందరూ నగరం వదిలి పారిపోవటం, నా కిష్టం లేదు. కనుక, సూర్యాస్తమానం అయిన తరవాత పని ప్రారంభించు!” అన్నాడు పింగళుడు.

“చిత్తం, ప్రబో! భల్లూకపర్యతాలకు వెళ్లి, నా అనుచరులకు యీసంగతి చెప్పి, పొద్దుగూకేసరికల్లా పని ప్రారంభిస్తాను,” అంటూ భల్లూకకేతుడు మాయమయ్యాడు.

—(వచ్చే సంచికలో ముగింపు)

తప్పిపోయిన మోక్షం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టువద్దకు తిరిగివెళ్లి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, మరొకసారి శ్మశానంకేసి మౌనంగా నడవ సాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, “రాజా, నీవు చేసే ఈ పని మంచిదో కాదో జాగ్రత్తగా అలోచించటం మంచిది. ఎందు చేతనంటే ఎంత దీర్ఘాయువు ఉన్నప్పటికీ మంచిపనులు చెయ్యటానికి వ్యవధి ఉండదు; వాటిని ఈ క్షణంలోనే చేయాలి. పూర్వం రత్నపాలుడనే రాజు యాభై సంవత్సరాల గడువులోపలకూడా ఒక్క మంచి పని చెయ్యలేకపోయాడు. నీకు అతని కథ చెబుతాను విను,” అంటూ ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు :

పూర్వం అలకాపురాన్ని రత్నపాలుడనే రాజు ఏలుతూ ఉండేవాడు. అయినాకు ఎంతసేపూ ఇహనుభావమీద మమకారమే గాని పరలోకాలనుగురించిన విచారమేలేదు.

బేతాళ కథలు

భగవద్భాసం చేసేవాళ్ళన్నా, పూజలూ
పుస్తకాలూ చేసేవాళ్ళన్నా ఆయనకు
చిరాకు. వేటాడటం, జూదాలాడటం, సంగీ
తాలూ, నృత్యాలూ, స్త్రీలతో సరసనల్లాపాలూ
ఆయన కిష్టం.

ఒకసారి శివరాత్రి వచ్చింది. ఆ రోజు
అందరూ ఉపవాసాలుంటారు. జాగరం
చేస్తారు. దేవాలయాలలో శివుడికి అభిషే
కాలూ, అర్చనలూ జరుగుతాయి. ఇదంతా
రాజుకు ఏ మాత్రమూ ఇష్టంలేదు. అందు
చేత ఆయన ఆ రోజు తెల్లవారకమునుపే
తన గుర్రం ఎక్కి, పరివారాన్ని వేంటబెట్టు
కుని, అరణ్యంలో వేటాడబోయాడు.

రాజుగారి పరివారంలో చాలామందికి
ఆ పుణ్యదినాన వేటాడటం ఏ మాత్రమూ
ఇష్టంలేదు, కాని రాజుగారికి ఎదురాడలేక
బయలుదేరారు. వారు అరణ్యంలో ప్రవే
శించిన కొద్దిసేపటికల్లా కన్నుపొడుచుకున్నా
కానరానంత చీకటి పడింది. దానికి కారణ
మేమంటే ఆకాశంనిండా నల్లని కారు
మేఘాలు దట్టంగా అలుముకున్నాయి. కొద్ది
సేపట్లో పెళపెళా ఉరుములూ, కళ్లు చెదిరే
టట్టు మెరుపులూ సాగాయి. భయంకర
మైన గాలి సాగి అరణ్యంలోని చెట్లన్నీ
ఉర్రూతలూగ నారంభించాయి. ఆ సమ
యంలో రాజుకు తప్ప మిగిలినవారందరికి

భయం పుట్టింది. “ఈ పవిత్రదినంనాడు మనం వేటకు బయలుదేరాం. ఇందుకు భగవంతుడు తప్పక శిక్షించుతాడు!” అని అనుకుని వారు ఒక్కొక్కరే చీకటిచాటున రాజును విడిచిపెట్టి ఇంటిదారి పట్టారు.

రాజుమాత్రం వేట ఉత్సాహంలో దూరాన ఒక లేడిని చూసి తన గుర్రాన్ని అటుకేసి పరిగెత్తించాడు. లేడి ఎటో మాయమయింది. గాలితోపాటు వానకూడా ప్రారంభమయింది. అడవిలో అక్కడక్కడా పిడుగులుకూడా పడుతున్నాయి. ఒక పిడుగు రాజుగారికి అంతదూరంలో ఉన్న ఒక ఎత్తయిన చెట్టు పైన పడి చెట్టు రెండుగా చీలిపోయింది.

ఆ పిడుగుపాటుకు రాజుగారి గుర్రం బెదిరి దిక్కుతెలియకుండా పరిగెత్తి, జాము రాత్రి గడిచాక అరణ్యంలోనే ఒక పాడు బడిన దేవాలయం సమీపంలో వచ్చి నిలబడింది. గుర్రాన్ని కట్టేసి, రాజు మండపంలో చేరి ఒక స్తంభాన్ని అనుకుని గుడికేసి చూస్తూ కూచున్నాడు. అయిన గుడిలోకి పోదామని మొదట అనుకున్నాడు గాని, అలా చేస్తే దేవుడు అగ్రహస్థాడని అయినకు అనుమానం వేసింది.

“ఇప్పటికే దేవుడికి నాపై కోపంవచ్చింది. ఈ రోజు నేను వేటకు బయలుదేరటం పొరపాటే. అందుకే దేవుడు ఈ పిడుగుల

వాన పంపాడు. నాచేత ఇవాళ ఉపాసం చేయించాడు. ఈ రాత్రికి బాగరంకూడా చేయిస్తాడు!” అనుకున్నాడు రాజు.

ఇంకా గాలి వీస్తూనే ఉన్నది, వాన కురుస్తూనే ఉన్నది. కావాలనుకున్నా ఆయనకు నిద్రవచ్చే అవకాశంలేదు. నట్టడివిలో ఉన్న ఆ పాడుపడిన దేవాలయంకేసి చూస్తూ, స్తంభానికి చేరగిలబడి కూచున్న రాజుకు ఒక అశ్చర్యకరమైన దృశ్యం కంటబడింది.

అర్ధరాత్రినమయంలో ఆ గుడితలుపు తేరుచుకున్నది. ఒక అర్చకుడులాటి మనిషి బయటికి వచ్చి, ఎవరైనా వచ్చారేమో అన్న ట్టుగా అటూ ఇటూ చూసి మళ్ళీ లోపలికి

వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు. నిర్జనమైన ఈ ప్రదేశంలో, అందులోనూ ఈ పాడుబడిన దేవాలయంలో అర్చకుడుండటమేమిటి? ఆయన పెట్టాడు కాబోలు, లోపల దీపాలు వెలుగుతున్నాయీకూడా!

మరి కొంచెంసేపు గడిచాక ఆ అర్చకుడే మళ్ళీ బయటికి వచ్చి, ఎవరూ లేకపోవటం చూసి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఈసారి రాజు అర్చకుణ్ణి బాగ్రత్తగా గమనించాడు. ఆ అర్చకుడు బతికివున్న మనిషి కాదనీ, దయ్యమనీ రాజుకు అనుమానం వేసింది. “ఎవరో అర్చకుడు చచ్చి పోయి కూడా ఈ అలయాన్ని వదలక దేవుడికి సేవ చేస్తున్నాడన్నమాట! ఎంత పుష్కాత్ముడు! నేను వినాడూ దేవుణ్ణి తలుచుకుని ఎరగను! ఇక నేనుకూడా నా జీవితాన్ని భగవంతుడి సేవకు అంకితం చెయ్యాలి!” అనుకున్నాడు రాజు.

మూడోసారి అర్చకుడు తలుపు తెరిచి బయటికి రాగానే రాజు మండపంలోనుంచి ఇవతలికి వచ్చి అర్చకుణ్ణి సమీపించి, “తమరెవరు, స్వామీ? ఇక్కడ ఎంత కాలంగా ఉంటున్నారు?” అని అడిగాడు.

అర్చకుడికి రాజును చూడగానే అనందమయింది. “ఎవరూ రాలేదే అనుకుం

టున్నాను. లోపలికి రా, నాయనా! నేను సూరేశ్వరునిగా ఈ గుడికి అర్చకుణ్ణి. కనీసం శివరాత్రినాడైనా భక్తులు వస్తారేమో అనుకుంటాను. ఎన్నో యేళ్లతరవాత నువ్వు వచ్చావు. ఈశ్వరుడి ఆభిషేకం చేయిస్తావా?" అన్నాడు అర్చకుడు.

"లేదు! నేను పాపాత్ముణ్ణి. ఈ స్థితిలో నేను ఆలయంలోకి రావటం భావ్యంకాదు. అయినా నాకు ఈశ్వరధ్యానం చేసి తరించు దామని కోరిక ఉంది. తమకు తెలిస్తే నా కొక్క సంగతి వివరించి చెప్పగలరా?" అన్నాడు రాజు.

"నాకు తెలిస్తే చెబుతాను, నాయనా!" అన్నాడు అర్చకుడు.

"నే నింకా ఎంతకాలం బతుకుతాను, ఎప్పుడు పోతాను?" అని రాజు అడిగాడు.

"నువ్వు యింకా యాభైవేళ్ళు బతికి ఈ శివరాత్రి పుణ్యదినాన అర్ధరాత్రికి దేహం చాలిస్తావు!" అన్నాడు అర్చకుడు.

రాజుకు పరమానందమయింది. ఆయన అర్చకుడిపద్ధతెలవు పుచ్చుకుని, మండపంలోకి వచ్చి, తెల్లవారేదాకా నిద్రపోయి, తరవాత తన సగరానికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంటికి వెళ్లి ఆయన, "నాకింకా యాభై వేళ్ళు ఆయుర్దాయం ఉన్నది. ఇందులో

ఇరవై అయిదేళ్ళు ఇలాగే అనుభవించ వలసిన సుఖాలన్నీ అనుభవించి, మిగిలిన ఇరవైఅయిదు సంవత్సరాలూ నిశ్చలంగా భగవంతుణ్ణి ధ్యానించి తరించుతాను," అనుకున్నాడు.

ఇలా నిర్ణయించుకున్నాక రాజు ఎప్పటికన్నా ఎక్కువగా సాఖ్యాలలో మునిగి తేల సాగాడు. పాతిక సంవత్సరాలూ ఒక్కక్షణం లాగా గడిచిపోయాయి.

ఈ సంగతి తెలియగానే రాజు అశ్చర్యపడి, "చూస్తూండగానే ఇరవైఅయిదేళ్ళు గడిచిపోయాయే! అయినా నాకింకా ప్రపంచ సుఖాలమీద విరక్తి కలుగలేదు. మిగిలిన

ఇరవైఅయిదు సంవత్సరాలూ ఈశ్వరుణ్ణి వికచిత్రంతో ధ్యానించటం నాకు సాధ్యం కాదు. అందుచేత మరొక పదిహేను సంవత్సరాలు సుఖాలు అనుభవించి, మిగిలిన పదివిళ్ళూ ఈశ్వరుడిపైనే మనసు లగ్నం చేసి మోక్షం సంపాదిస్తాను!” అనుకున్నాడు.

పదిహేనేళ్ళుకూడా క్షణంలాగే గడిచాయి. రాజుకు ప్రపంచ సుఖాలమీద ఇంకా విరక్తి రాలేదు. “నిశ్చల చిత్రంతో ఈశ్వరుణ్ణి మూడేళ్ళు ధ్యానిస్తే చాలదా?” అనుకున్నాడు.

తన ఆయుర్దాయం మరి మూడేళ్ళే ఉన్నదని తెలియగానే, “ఒక్కసంవత్సరం

చాలకపోతుందా?” అనుకున్నాడు. సంవత్సరం ఆరునెలలయింది. ఆరునెలలు మూడునెలలయాయి. మూడునెలలు కాస్తా మూడురోజులయాయి.

రాజుకు ఆవేదన పుట్టింది. ఆయన మనస్సింకా భగవంతుడివేపు తిరగనేలేదు. “నా ఆయుర్దాయం ఇంకా మూడురోజులే ఉంది. కాని ఈ మూడురోజులూ వికాగ్రతతో నేను ఈ ఈశ్వర ధ్యానం చెయ్యలేను. నిజమైన భక్తితో ఈశ్వరుణ్ణి మూడు విఘడియలు ధ్యానించినా మోక్షం వస్తుందిగదా! నా జన్మను ఆఖరురోజైన శివరాత్రి దినమంతా ఈశ్వరారాధనలో గడిపేస్తాను,

అంతటితో నా పాపాలన్నీ పరిహార మవు
తాయి!" అనుకున్నాడు రాజు.

రాజు జీవితంలో అఖరురోజు వచ్చింది.
కాని ఆయనకింకా సుఖాలమీద విరక్తి
కలగలేదు. "ఏమన్నా అనుభవించాలంటే
నాకు ఈ జన్మకు ఈ ఒక్కరోజే మిగిలి
ఉన్నది. సూర్యాస్తమయం అయేదాకా నా
కిష్టమైన సుఖాలన్నీ అనుభవించి ఆ తర
వాత ఈశ్వరధ్యానం ఆరంభిస్తాను!" అను
కున్నా డాయన.

ఆయన అలాగే చేశాడు. సూర్యాస్త
మయంకూడా అయింది. రాజు ఆందోళనతో
తన మంత్రిని పిలిచి, "మంత్రి, భగవత్సం

కీర్తన చేసేవారిని పిలిపించు. నాకిక వ్యవధి
లేదు. ఈ అర్ధరాత్రితో నాకు ఆయువు
నిండుతుంది. ఈ రెండు జాములూ భగవ
న్నామం స్మరిస్తూ దేహం చాలించి కైలాసం
చేరుకుంటాను!" అన్నాడు.

"అదేంమాట, మహారాజా! తామింకా
సూరేళ్ళు జీవిస్తారు!" అన్నాడు మంత్రి.

"లేదు, నా చావు వంగతి నాకు పూర్తిగా
తెలుసు. వ్యవధి లేదు. అందుచేత వ్యర్థ
ప్రలాపాలు చెయ్యక వెంటనే భజన చేసే
వారిని పిలిపించు!" అన్నాడు రాజు.

అయితే భజనవాళ్ళు వచ్చేలోగానే
రాజుకు అకస్మాత్తుగా మూర్ఛలాటిది వచ్చి

పడిపోయాడు. ఆ మూర్ఛతోబాటు వచ్చిన మైకం నుంచి ఆయన కోలుకోనేలేదు. సరిగా ఆర్థరాత్రి సమయానికి ఆయన ప్రాణాలు శరీరాన్ని విడిచిపెట్టాయి.

బేతాళుడి కథ చెప్పి, "రాజా, నాకొక్క సందేహం. రత్నపాలుడు యాభై సంవత్సరాలు గడుపు ఉండికూడా తన మనసును భగవంతుడిపైన ఎందుకు లగ్నం చెయ్య లేకపోయాడు? భగవద్భావనమీద ఇష్టం లేకనా? లేక విధి అనుకూలించకనా? దీనికి సమాధానం తెలిసికూడా చెప్పకపోయావో నీతల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "రత్నపాలుడికి భగవద్భావనం చేసి తన పాపాలు పరిహారం చేసుకోవాలనీ, మోక్షం పొందాలనీ కోరిక ఉన్న మాట యధార్థమే. అయితే ఆ కోరిక నెరవేరకపోవటానికి కారకుడు ఆయనే. ఎందుచేతనంటే ఆయనకు మోక్షసుఖంమీద కోరిక ఉన్నా, ఇహసుఖాలమీద కోరిక

చాపలేదు. ఈ రెండు కోరికలకూ తావు లేదని ఆయన గ్రహించలేదు. ఇహసుఖాలు అనుభవించగా అనుభవించగా తన మనస్సుకు వాటిపై విముఖత్వం కలుగుతుందని ఆయన భ్రమపడ్డాడు. ఇహసుఖాలు ఊబిలాటివి. వ్యవధి ఇచ్చినకొద్దీ అవి మనస్సును తమలోకే లాక్కుంటాయి. స్థిరబుద్ధితో ఒక్క విమూడియ భగవంతుణ్ణి స్మరించినా చాలునన్నమాట నిజమే గాని, ఆ స్థిరచిత్తం పొధించటానికి ఎన్నో ఏళ్ళు కృషిచెయ్యాలి. రత్నపాలుడు అలాటి కృషి ఏమాత్రమూ చేయలేదు. అదే ఆయన చేసిన తప్పు. అందుకే ఆయనకు యాభై సంవత్సరాల వ్యవధికూడా చాలకుండా పోయింది; భగవంతుణ్ణి తలుచుకోకుండానే మరణించాడు!" అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే బేతాళుడు శవంతోసహా మాయమై మళ్ళీ చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

నా గ రి క త

ఒక తోడేలుకు నాగరికంగా జీవించాలని బుద్ధిపట్టి ఒక కుక్కతో స్నేహం చేసింది. కుక్కదారే పొయ్యే జంతువులను పరికరించటమూ పరామర్శించటమూ తోడేలు గమనించింది.

అవిరెండూ కలిసి ఒక పచ్చిక బయలులోకి వచ్చాయి. అక్కడ గడ్డి మేస్తూ ఒక గొర్రెపాటేలు కనిపించింది. తోడేలుకు అకలి వేస్తున్నది. అది కుక్కవేపు తిరిగి, "ఈ గొర్రెపాటేలును ఏం చేద్దాం, కుక్కా?" అన్నది.

"నీ యిష్టం, తోడేలూ!" అన్నది కుక్క.

తోడేలు గొర్రెపాటేలును సమీపించి, "నువ్వు నేలమీద పడుకో!" అన్నది.

"దేనికి?" అన్నది గొర్రెపాటేలు.

"నీన్ను చంపి తింటాను!" అన్నది తోడేలు.

"నీకు అంత శ్రమకూడా దేనికి? నేరు తెరిచి నిలబడు. నేను పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చి నీ నోట్లో దూకుతాను!" అంటూ గొర్రెపాటేలు అంత దూరం వెనక్కుపోయి విసురుగా వచ్చి, నేరు తెరిచి నిలబడి ఉన్న తోడేలును డెక్కలో బలంగా కుమ్మింది.

ఆ దెబ్బతో స్పృహతప్పి పడిపోయిన తోడేలు, మళ్ళి స్పృహ తెలియగానే, నాగరికతకు ఒక దణ్ణం పెట్టి అడవికి వెళ్ళిపోయింది.

9

[అద్భుతదీపం సహాయంతో రాజకుమార్తెను పెళ్లాడి, అద్భుతమైన భవనంలో పోయిగా జీవిస్తున్న అలాదీనుకు అనుకోకుండా కష్టకాలం దాపరించింది. అతను వెటకు వెళ్లిన సమయంలో మొర్రాకో మాంత్రికుడు వచ్చి అలాదీన్ భార్యకు కొత్త దీపం ఇచ్చి అద్భుత దీపాన్ని తీసుకుని, దాని సహాయంతో అలాదీన్ భవనాన్ని, రాజకుమార్తెనుకూడా తన దేశానికి తీసుకుపోయాడు. రాజు అలాదీన్ పై ఆగ్రహించి, తన కుమార్తెను నలభై రోజుల లోగా తెచ్చి చూపకపోతే తల తీయిస్తానన్నాడు. అలాదీన్ ఆ సగరం విడిచిపోయాడు.]

అలాదీన్ వెళ్లగా వెళ్లగా ఒక నది వచ్చింది. దాన్ని చూడగానే అతనికి అందులో దూకి ఆత్మహత్య చేసుకుని తన కష్టాలు అంతం కావించుకోవాలనిపించింది. ఎందుకంటే తన భార్య ఎక్కడ ఉన్నదీ అతనికి తెలియదు. అమెకోసం ఎలా వెతకటం?

అయితే మరుక్షణమే తన తప్పు తెలిసి పచ్చింది. భగవంతుడు చేసిన నిర్ణయాలను గురించి వితర్కించటానికి తనకు అధి

కారంలేదని, ఆత్మహత్య మహాపాతకమని అతను జ్ఞాపకం చేసుకున్నాడు. దానితో అతని గుండెబరుపు తగ్గినట్టయింది.

అలాదీన్ ఆత్మహత్యాప్రయత్నం మాని నదిలోకి దిగి, స్నానంచేసి, దోసిట నీరు తీసి విడిచి, చేతులు రుద్దుకున్నాడు. అతను అనుకోకుండా తన వెలికింగరాన్ని రుద్దే సరికి ఉంగరంభూతం భయంకరాకారంతో ప్రత్యక్షమై, "ఏమి సెలవు?" అని అడిగింది.

అలాదీన్ మొదట నిర్దాంతపోయి, తరవాత తెప్పరిల్లుకుని పరమానందంతో, “ఓ భూతమా, నా భవనాన్నీ, అందులో వున్న నా భార్యనూ తిరిగి నాకు చేర్చు!” అన్నాడు.

“దీపంభూతాన్ని ధిక్కరించి నేనా పని చెయ్యటం సాధ్యంకాదు, యజమానీ!” అన్నది ఉంగరంభూతం.

“అలా అయితే కనీసం నన్ను నాభార్య ఉండే ఇంటివద్దనైనా దిగబెట్టు!” అన్నాడు అలాదీన్.

అతనిమాట అతనినెట వుండగానే ఉంగరంభూతం అతన్ని మొర్రాకో తీసుకుపోయి అతని భవనంవక్కన దింపింది.

సరిగా అదేసమయానికి, ఏ దేవుడో ప్రేరేపించినట్టుగా, ఒక దాసీది కిటికీ తెరిచి రాజకుమార్తెతో, “అమ్మగారూ, ఈ సాయం కాలం ఎండలో తోట ఎంత అందంగా ఉందో చూశారా?” అన్నది.

ఇంతలోనే దాసీకి అలాదీన్ కనిపించాడు. అది గట్టిగా కేకపెట్టి, “అమ్మా, అరుగో అయ్యగారు!” అన్నది.

రాజకుమార్తె కిటికీవద్దకు పరిగెత్తుకు వచ్చింది. భార్య భర్తలిద్దరూ ఒకరినొకరు చూసుకుని దిగ్భ్రమ చెందారు. రాజకుమార్తె తన అశ్చర్యాన్ని అణుచుకుని, “త్వరగా

లోపలికి రండి! ఏమీ భయంలేదు. మాంత్రికుడు ఎటో వెళ్ళాడు,” అన్నది.

దాసీది వెళ్లి ఒక రహస్యద్వారం తెరిచింది. అలాదీన్ లోపలికి వచ్చి తన భార్యను అలింగనం చేసుకున్నాడు. ఇద్దరూ కాస్సేపు ఆనందంతో కన్నీరు కార్చారు.

అలాదీన్ తన భార్యతో, “నేను వేటాడటానికి వెళ్లేటప్పుడు నాగదిలో బల్లమీద ఒక రాగిదీపం పెట్టాను. అది ఏమయింది? కనబడలేదు,” అన్నాడు.

“అదే మన కొంప తీసింది. తప్పు పూర్తిగా నాదికూడా కాదు,” అంటూ రాజకుమార్తె జరిగిన సంగతి అంతా చెప్పి,

“ఇక్కడికి వచ్చాక ఆ దొంగవెధవ నాకా దీపం శక్తి విమిటా చెప్పేశాడు. దాని శక్తి తోనే మన భవనాన్ని ఇక్కడికి తీసుకువచ్చి నట్టుకూడా చెప్పాడు,” అన్నది.

“ఆ మాంత్రికుడికి నీతో ఏం పని?” అని అడిగాడు అలాదీన్.

“రోజూ నాదగ్గిరికి వచ్చి నా మనస్సు తనవైపు తిప్పటానికి ప్రయత్నిస్తాడు. అందుకుగాను నాతో చాలా విషయాలు చెప్పాడు. మా నాన్న నీ తల తీయించాడని చెప్పాడు. మీ తండ్రి ముస్తఫా అనే ఒక పెద దర్బీవాడని, తన దయవల్లనే నువ్వు ఇంతవాడి వయావని చెప్పాడు. వాడు ఎంతసేపు

మాట్లాడినా నేను బెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా ఊడిపోతున్నాను. అందుచేత వాడు మోహం వేల్చాడేమకుని వెళ్లిపోతున్నాడు. కాని వాడు నన్నెక్కడ బలాత్కరిస్తాడో అని భయపడి చస్తున్నాను. ఇంతలోనే దేవుడి దయవల్ల నువ్వు వచ్చేశావు!” అన్నది రాజకుమార్తె.

అలాదీన్ తల అడించి, “అయితే వాడా దీపాన్ని ఎక్కడ దాస్తాడో నీకు తెలుసా?” అని అడిగాడు.

“వాడు దాన్ని ఎక్కడా దాయడు. చొక్కాలోపల కట్టుకు తిరుగుతాడు,” అన్నది రాజకుమార్తె.

"మరీ మంచిది. నువ్వు కాస్తేపు
ఆవతలికి వెళ్లు!" అన్నాడు అలాదీన్. రాజ
కుమార్తె ఆవతలికి వెళ్లగానే అతను తన
ఉంగరాన్ని రుద్దాడు. ఉంగరంభూతం
ప్రత్యక్షమై, "ఏమి సెలవు?" అన్నది.

"నీకు భూమైన విషాలేమైనా తెలుసునా?"
అని అలాదీన్ భూతాన్ని అడిగాడు.

"ఓ, చాలా తెలుసు!" అన్నది భూతం.

"అయితే, ఏనుగునుకూడా క్షణంలో
పడగొట్టగల కాలకూటం పట్టుకురా!"
అన్నాడు అలాదీన్.

భూతం అదృశ్యమై ఒక క్షణంలో ఒక
పాట్లం తెచ్చి అలాదీన్ కు ఇచ్చింది.

భూతాన్ని పంపేసి అలాదీన్ తన భార్యను
పిలిచాడు. ఆమె చేతికి పాట్లం ఇచ్చి,
మాంత్రికుడు వచ్చినప్పుడామె ఏమి
చెయ్యాలో వివరంగా చెప్పాడు. తరవాత
అతను ఒక అలమారులో దూరి
దాక్కున్నాడు.

అలాదీన్ తనపై పెట్టిన పని రాజ
కుమార్తెకు ఎంతమాత్రమూ ఇష్టంలేదు.
అయినా అతని అజ్ఞప్రకారం ఆమె తన
దాసీలను పిలిచి తన జాట్టు దువ్వించుకుని,
అందంగా ముడి వేయించుకున్నది. తన
చీరె లన్నిటిలోకి అందమైన చీరె కట్టుకుని
రత్నాల వడ్డాణం పెట్టుకున్నది. తన మెడకు

ముత్యాల చేరు చుట్టుకున్నది. కాళ్లకూ, చేతులకూ రత్నాభరణాలు పెట్టుకున్నది. ఏడు రకాల అత్తరులు పూసుకుని దేవతా స్త్రీలాగా తయారై మాంత్రికుడి రాకకు ఎదురుచూస్తూ హంసతూలికా తల్పంపై పడుకున్నది.

మామూలు వేళకు మాంత్రికుడు వచ్చాడు. రాజకుమార్తె లేచి చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఎదురువెళ్లి, వచ్చి కూచోమని ఆహ్వానించింది. మాంత్రికుడు అనందాశ్చర్యంతో ఒక ఆసనంమీద కూచున్నాడు.

"నాలో మార్పు మీకు ఆశ్చర్యం కలిగించవచ్చు. కాని, చనిపోయిన భర్తకోసం

ఇంకెన్నాళ్ళు విడవను? నాకు అనందం కావాలి. నేనెన్నడూ కష్టాలు ఎరిగినదాన్ని కాను. మనసు కష్టపెట్టుకుంటే పోయిన వారు వస్తారుగనకనా!...నా తెలివి తెల్లవారా! కబుర్లలో పడి మీకు తాగటానికివ్వటం కూడా మరిచాను!" అంటూ రాజకుమార్తె ఒక బల్లవద్దకు వెళ్లి, మాంత్రికుడికి వీపు పెట్టి నిలబడి ఒక గ్లాసులో విషంపేసి, షర్పతు పోసి మాంత్రికుడికి దానీచేత ఇప్పించింది.

"నీ చిరునవ్వులో ఉన్న మాధుర్యంతో పాలిస్తే ఈ షర్పతు తీపి విపాతి?" అంటూ మాంత్రికుడు షర్పతు తాగేసి, మరుక్షణం దుంగలాగా తివానీపై విరుచుకు పడిపోయాడు.

మాంత్రికుడు పడిపోయిన చప్పుడు వినగానే అలాదీన్ తాను దాగిఉన్న చోటునుంచి బయటికి వచ్చాడు. మాంత్రికుడి ప్రాణాలు పోయినట్టు రూఢి చేసుకుని, ఆయన చొక్కాలోపలినుంచి అద్భుతదీపాన్ని పైకి తీశాడు. తరవాత అతను తన భార్యను ఆవతలికి పంపి, దీపాన్ని రుద్దాడు. భూతం ప్రత్యమై, "ఏమి రెలపు?" అని అడిగింది. "ఈ భవనాన్ని ఉన్నపాళంగా యథాస్థానానికి చేర్చు!" అన్నాడు అలాదీన్.

మరుక్షణం అలాదీన్ భవనం యథా స్థానం చేరుకున్నది. అలాదీన్ రాజకుమార్తెను పిలిచి, "మనం మళ్ళీ ఇంటికి వచ్చేకాం. కాని ఈ రాత్రివేళ మీ నాన్నను చూడటం అంత బాగుండదు. రేపు చూద్దాం!" అన్నాడు.

ఏడబాటు కలిగినాక ఆ భార్యభర్తలు నిద్రాహారాలు విసర్జించారు. ఇప్పుడు వారిద్దరూ సుఖంగా భోజనం చేసి నిశ్చింతగా నిద్రపోయారు.

మర్నాడు తెల్లవారింది. తెల్లవారుతూనే తన కూతురికోసం ఒక శోకం పెట్టటం రాజుగారికి అలవాటు. ఆయన కిటికీలోనుంచి బయటికి చూసేసరికల్లా అలాదీన్ భవనం యథాస్థానంలో కనిపించింది.

ఆయన సంతోషంతో పిచ్చివాడులాగా అయిపోయి పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి అలాదీన్ భవనాన్ని చేత్తో తాకి చూశాడు. అది భ్రమ కాదు. భవనం చేతికి గట్టిగానే తగిలింది. ఆయన మెట్లమీదుగా దూకుతూ వెళ్ళి అలాదీన్, తన కూతురూ ఉన్న చోటు చేరుకుని, తన కూతుర్ని ప్రేమతో కౌగలించుకుని ఆనందబాష్పాలు రాల్చాడు.

"అమ్మా, నిన్ను మళ్ళీ ఎప్పటిలాగా చూస్తాననుకోలేదు. పైకి కనిపించకపోయినా

నువ్వు చాలా యమయాతన అనుభవించి ఉండాలి. నన్ను విడిచి ఒక్కక్షణం ఉండలేవుగదా! ఏం జరిగిందో విపులంగా చెప్పు!" అన్నాడాయన తన కుమార్తెతో.

రాజకుమార్తె జరిగినదంతా చెప్పి, "తప్ప నిజంగా నాదే. నాది కానివస్తువు మరొకరికి ఎందుకివ్వాలి?" అన్నది.

తరవాత అలాదీన్ రాజుగారికి మాంత్రికుడి శవాన్ని చూపి, "ఇదుగో, మా కష్టాలన్నిటికీ కారకుడు! విడు సరకంలో తప్పక అనుభవిస్తాడు!" అన్నాడు.

రాజుగారు అలాదీన్ నిర్దోషి అని గ్రహించి అతన్ని కౌగలించుకుని, "నాయనా, నీపట్ల

కతిసంగ ప్రవర్తించానని నీ మనసును కష్ట పెట్టుకోకు. నాకు మా అమ్మాయి అంటే అంత ప్రాణం! ఆ విషయం ఇతరులు గ్రహించినా గ్రహించకపోయినా నువ్వు గ్రహించాలి. దానికోసం నేను రాజ్యమైనా ఇచ్చేస్తాననుకో!" అన్నాడు.

"మీ తప్పేమీ లేదులేండి. నామూలానే మీ కుమార్తె పోయిందనుకున్నారు. ఒక విధంగా ఆది నిజమేకూడానూ. ఎందుచేతనంటే మాంత్రికుడు అద్భుతదీపం మీద కన్నువేసి ఉంచుతాడనీ, ఏదో 'మాయో' పాయం చేసి దానిని సంగ్రహించుతాడనీ నేను ముందుగానే ఊహించి తగ్గు జాగ్రత్త పడవలిసింది. నా చరిత్ర అంతా తీరుబడిగా మీకు చెబుతాను, అప్పుడుగాని ఈ మాంత్రికుడి దుర్మార్గం మీకు బోధపడదు," అన్నాడు అలాదీన్.

"ముందు ఈ దుర్మార్గుడి శవాన్ని వదిలించుకో!" అన్నాడు రాజు. అలాదీన్ తన

సేవకులను పిలిచి, "ఈ శవాన్ని పడకల పోగుపైన పెట్టి దహించి, బూడిదను మురుకు చెరువులో వేయించండి!" అని వారికి ఉత్తరువిచ్చాడు.

ఈ వార్తలు నగరంలో తెలిశాయి. అలాదీన్ కేమంగా రాజకుమార్తెతో తిరిగివచ్చి నందుకు ప్రజలు సంతోషించారు. మాంత్రికుడి దహనసంస్కారాన్ని వేడుకగా చూడటానికి వారు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చారు.

రాజుగారు నగరమంతటా ఉత్సవాలు జరపమని చాటింపు వేయించారు. కైదీలందరినీ విడిచిపెట్టారు. పేదలకు దానధర్మాలు చేశారు. ఆ రాత్రి రెండు భవనాలలోనూ దీపాలు అలంకరించి వైభవంగా బాజాసంచా కాల్చారు.

మళ్ళీ అలాదీన్ కష్టాలు గట్టెక్కాయి. అతను తన భార్యతోనూ, వృద్ధురాలైన తల్లితోనూ సుఖంగా జీవించసాగాడు.

—(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

అల్లీనూర్

(గత సంచిక తరువాయి)

అనందోద్ధానం చేరేసరికి తోటద్వారం తెరిచిఉండటం చూసి ఖలీఫా ఆశ్చర్యపోయాడు. ఇబ్రాహీం ఎన్నడూ అంత అజాగ్రత్తగా ఉండడు. మహలును పట్టిపించాక ఖలీఫా ఆశ్చర్యం ఇంకా ఎక్కువయింది. లోపల ప్రార్థనలు మొదలైనవి జరుగుతున్న అలికిడి ఏమీ లేదు.

"లోపల ఏమి జరుగుతున్నదీ రహస్యంగా చూస్తాను," అంటూ ఖలీఫా జాఫర్ సహాయంతో ఒక చెట్టు ఎక్కి కిటికీలోకి చూశాడు. లోపల ఒక అందమైన యువతీ, యువకుడూ ఉన్నారు. ఇబ్రాహీం చేతిలో సారాయంలోటా పట్టుకుని, "అమ్మాయి, నువ్వు ఒక్క పాట పాడితేగాని మన ఆనందం పూర్తికాదు!" అంటున్నాడు.

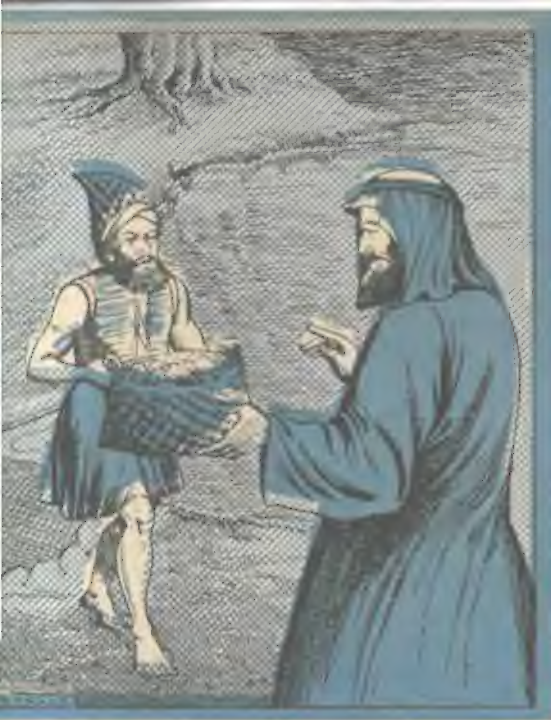
ప్రియసఖికి ప్రోత్సాహం కలగటానికిగాను ముసలివాడు స్వయంగా ఒకపాట పాడాడు.

అది చూసి ఖలీఫాకు చాలా కోపం వచ్చింది. ఆయన గబగబా చెట్టు దిగివచ్చి, "తోట మాలి మనవడి ఉపాకర్మ ఎంత శాస్త్రాక్రంగా జరుగుతున్నదో నువ్వుకూడా చూసి తరించు!" అని జాఫర్ తో అన్నాడు.

జాఫర్ చెట్టెక్కి లోపల విచారం జరుపు కుంటున్న ముగ్గురినీ చూశాడు. ఆయన చెట్టుదిగివచ్చి మాటా పలుకూ లేకుండా ఖలీఫా కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

"విచారిస్తా వెందుకు, జాఫర్? నేను నిన్ను క్షమించానులే. ఇంకా ఏం జరుగుతుందో చూదాం, చెట్టెక్కు!" అన్నాడు ఖలీఫా నవ్వుతూ.

ఈలోపుగా తోటమాలి ప్రియసఖికోసం ఒక సితార్ తెచ్చాడు. దానిమీద వాయిస్తూ ఆమె ఒక పాట పాడింది. ఆమె కంఠం చాలా శ్రావ్యంగా ఉన్నది. ఖలీఫా ఆసం దంతో జాఫర్ కేసి తిరిగి, "జాఫర్, నేను

ఇంత కోమలమైన కంఠరం ఎన్నడూ విసలేదు!” అన్నాడు.

“అయితే ఏలినవారికి కొపం పోయినట్టేనా?” అని అడిగాడు బాఫర్. అవునన్నాడు ఖలీఫా. ఇద్దరూ చెట్టు దిగి వచ్చారు. తరవాత ఖలీఫా, “నేనిప్పుడు లోపలికి వెళ్ళి, వారిద్దరూ ఎవరో తెలుసుకోవాలి,” అన్నాడు.

“ఈస్తపాళంగా తమరు లోపలికివెళితే వాళ్లు ముగ్గురూ కంగారుపడిపోతారు. వేపం మార్చాలి,” అన్నాడు బాఫర్.

ఆ సమయాన కొలను దగ్గర ఏదో అలికిడి అయింది. ఈ కొలనులోకి బిగ్రెస్ నది

నుంచి నీరు వస్తుంది. దానితోబాటు చేపలు కూడా వస్తాయి. వాటి కిక్కడ ఇబ్రాహీం రోజూ ఆహారం వేస్తాడు. వాటిని పట్టేవారుండరు. అందుచేత ఈ కొలనులో చేపలు కుప్పలు తెప్పలుగా ఉంటాయి. నదిలో చేపలు దొరకని బెస్తవాళ్లు తోటమాలి కన్నుగప్పి అప్పుడప్పుడూ ఈ తోటలో ప్రవేశించి, చేపలు పట్టటం జరుగుతుంటుంది.

ఈ రాత్రి కరీం అనే బెస్తవాడు, వాకిలి తెరిచిఉండటం చూసి కొలనులో చేపలు పట్టవచ్చి ఖలీఫాకు దొరికిపోయాడు. ఖలీఫా వాణ్ణి గుర్తించి, “దొంగముండాకొడకా, కరీం! నువ్వు చేస్తున్న పనేమిటి!” అన్నాడు.

కరీం ఖలీఫాను గుర్తించి భయపడుతూ, “ఏలినవారు క్షమించాలి! పొట్ట జరగక గడ్డి కరిచాను! పెదవాణ్ణి!” అన్నాడు.

ఖలీఫా నవ్వి, “ఫరవాలేదులే. వల వెయ్యి, నీ అదృష్టం చూస్తాను,” అన్నాడు. కరీం వల వేసి చాలా చేపలు పైకి లాగాడు.

“నీ అదృష్టం బాగున్నదిరా! నీ బట్టలు విప్పి నాకిచ్చేయ్యి,” అన్నాడు ఖలీఫా.

కరీం మారు మాటాడకుండా వాటిని విప్పి ఖలీఫాకిచ్చాడు. ఖలీఫా ఆ బట్టలు తొడుక్కుని కొన్ని చేపలు బుట్టలో వేసుకుని మహలు తలుపు తట్టాడు.

తోటమాలి తలుపు తెరిచి, ఖలీఫాను గుర్తించక, "నువా, కరీం? ఏం పనిమీద వచ్చావు?" అన్నాడు.

"నీకు ఆతిథులున్నారని తెలిసి చేపలు పట్టి తెచ్చాను," అన్నాడు ఖలీఫా.

ప్రియసఖి లేచివచ్చి, చేపలను చూసి సంతోషంగా, "వాటిని వేయించి పట్టుకు రావోమ్!" అన్నది.

ఖలీఫా సరేనని బయటికి వచ్చి బరిగిన విషయం జాఫర్ తో చెప్పి, ఇబ్రాహీం ఉండే గుడిసెకు వెళ్ళి, నిప్పుచేసి తానే స్వయంగా చేపలను కోసి వేయించాడు. ఆయన వేయించి తెచ్చిన చేపలను తోటమాలి, అలీ నూర్, ప్రియసఖి తినేశారు.

తరవాత అలీనూర్ ఖలీఫా చేతిలో మూడు దీనారాలు పెడుతూ, "నువ్వు చేసిన ఉపకారానికి ఇదుగో ప్రతిఫలం. ఒకప్పు డైతే నీ దారిద్ర్యాన్ని పొగొట్టగలిగిఉండే వాణ్ణి. కాని ఇప్పుడు అశక్తుణ్ణి కావటంచేత ఇంతే ఇవ్వగలుగుతున్నాను," అన్నాడు.

ఖలీఫా ఆ దీనారాలను కళ్ళకద్దుకుని బుట్టలో వేసుకుంటూ, "మీరిచ్చినదానికన్న కూడా నాకి యమ్మ పాట వినాలని ఉంది. నేను పాట అంటే చెవి కోసుకుంటాను," అన్నాడు. అలీనూర్ అనుమతితో ప్రియసఖి

మరొకపాట పాడింది. ఖలీఫా ఆనందంతో, "అద్భుతం! అద్భుతం! అద్భుతం!" అని కేకలు పెట్టాడు.

అది చూసి అలీనూర్, "బెస్తవాడా, నీకు ఈమె సచ్చినట్టున్నది. ఈమెను నువ్వే తీసుకో!" అంటూ లేచి వెళ్ళిపోసాగాడు.

ప్రియసఖి కళ్ళవెంట నీరు కారుస్తూ, "నన్ను వదిలేసి ఎక్కడికి పోతున్నావు, అలీనూర్?" అని అడిగింది.

ఇదంతా చూసి ఖలీఫాకు ఆశ్చర్యంతో బాటు బాధకూడా కలిగింది. ఆయన అలీ నూర్ తో, "అబ్బాయీ, నువ్వీ బానిసను ఎవరిపద్ధతుంచిగాని ఎత్తుకురాలేదుగదా?"

అన్నాడు. అలీనూర్ ఆయనకు తన కథ యావత్తూ చెప్పాడు. అంతా విని ఖలీఫా, "అయితే ఇప్పుడేం చెయ్యబోతున్నావు?" అని అడిగాడు.

"అల్లా సృష్టించిన ప్రపంచం చాలా వికాలమైనది. అందులో అనేక రహదారులున్నాయి!" అన్నాడు అలీనూర్.

"నేను ఒక పేద పెద్దవాణ్ణి గనక నీకు సహాయం చెయ్యలేననుకోకు. నేను చెప్పి నట్టు చేస్తేవా నీ కష్టాలు గట్టెక్కుతాయి," అంటూ ఖలీఫా తోటమాలిచేత కాగితం తెప్పించి దానిమీద బస్రా సుల్తానుకు ఈ విధంగా లేఖ రాశాడు :

"బస్రా సుల్తాను సులేమాన్‌కు ఖలీఫా హరూల్ అల్ రషిద్ వ్రాయునది ఏమనగా, ఈ లేఖ తెచ్చేయువకుడు వజీర్ అల్ ఫదల్ కుమారుడైన అలీనూర్. ఈ లేఖ చూడగానే నీవు గద్దె దిగి అలీనూర్‌ను నీ స్థానంలో సుల్తానుగా నియమించవలెను. ఆలస్యము చేయవద్దు."

ఈ లేఖపైన తన ముద్రవేసి ఖలీఫా ఆ ఉత్తరాన్ని అలీనూర్‌కిస్తూ, "దీన్ని తీసుకు పోయి బస్రాలో ఉండే సుల్తాను కియ్యి. నీ కష్టాలు తీరిపోతాయి," అన్నాడు.

అలీనూర్ అప్పుడే బయలుదేరి వెళ్ళి పోయాడు. ప్రియనఖి విడవసాగింది. తోట

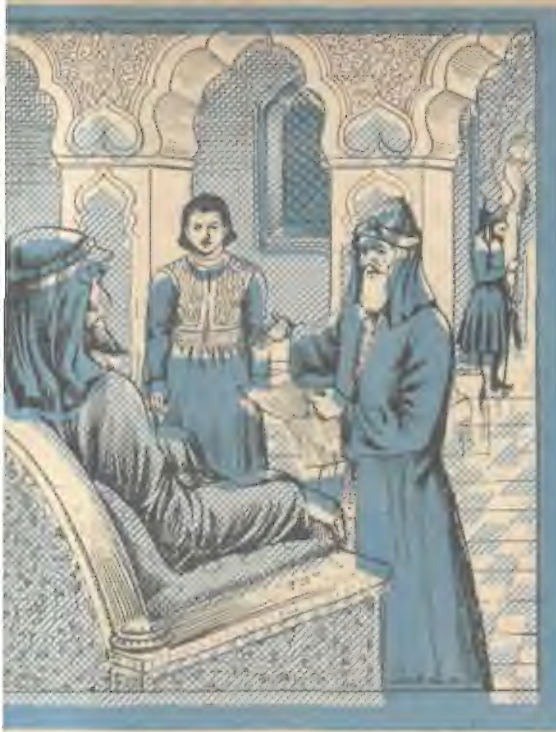
మారి ఖలీఫాకేసి తిరిగి, "పాపిష్టివాడా, నువ్వు చూడు ఏం చేశావో! ఈ ఇద్దరికీ ఎడ బాటు కలిగించావు! ముష్టిమూడుకాసులు చెయ్యని చేపలకు మూడుదీనారాలు వుచ్చు కున్నావు గదా, అంతతో తృప్తిపడలేక పోయావా?" అన్నాడు.

ఖలీఫా కళ్ళ వెంట నిప్పులు రాలాయి. ఆయన చప్పట్లు తరిచేసరికి వజీర్ జాఫర్, ముస్తూరూ లోపలికి వచ్చారు. జాఫర్ ఖలీఫా వేనుకున్న దుస్తులు తీసివేసి ఆయన సొంతదుస్తులు వేశాడు. తోటమాలి ఇబ్రాహీం కళ్ళు తెరుపుడు పడ్డాయి, అతని నిషా యావత్తూ దిగిపోయింది. అతను ఖలీఫా

కాళ్ళపై పడ్డాడు. ఖలీఫా తోటమాలిని క్షమించి, ప్రియసఖితో, "అమ్మాయి, నేనెవరో నీకిప్పుడు తెలిసింది గనక నీ భర్తవద్ద నుంచి కబురు వచ్చేదాకా మాయింట ఉండు!" అన్నాడు.

ప్రియసఖి ఖలీఫావెంట రాజభవనానికి వెళ్ళిపోయింది. అక్కడ అమెకొక గది, దాసీజనమూ ఏర్పాటు చేయబడ్డారు. ఖలీఫా అమెతో, "నీ యజమాని బస్త్రాకు సుల్తాను కాబోతున్నాడు. నువ్వు రాణివవు తావు. అందుచేత నిర్విచారంగా ఉండు!" అన్నాడు. అమె రాజభవనంలో దాసీల మధ్య సుఖంగా ఉండసాగింది.

కొద్దికాలంలో అలీనూర్ బస్తా చేరుకుని సుల్తాను దర్శనం చేసుకుని, ఆయనకు ఖలీఫా ఇచ్చిన లేఖ అందజేశాడు. సుల్తాను ఖలీఫా ముద్ర చూసి గౌరవంగా లేచి నిలబడి, లేఖను మూడుమార్లు కళ్లకు అడ్డుకుని, విప్పి చదివాడు. తరవాత ఆయన, "ఖలీఫాగారి ఆజ్ఞ దైవాజ్ఞ!" అన్నాడు.

ఖలీఫా ఆజ్ఞానుసారం తన పదవిని అలీనూర్ పరం చేయటం కోసం సుల్తాను నగరంలోని నలుగురు కాజీలనూ, అమీర్లనూ పిలవనంపాడు. సరిగా ఈ సమయంలో వజీరు సావీ అక్కడికి వచ్చాడు. సుల్తాను ఖలీఫాగారి ఉత్తరాన్ని సావీకి చదవటానికి

ఇచ్చాడు. సావీ ఉత్తరం చదివి ఖలీఫా ముద్ర వున్నభాగం చించి అవతల పారేశాడు.

"నీమదా, నీకు మతిపోయిందా? ఎందుకు చేశావీ పని?" అని సుల్తాను గద్దించాడు.

"ఈ దుర్మార్గుడు ఖలీఫాగారిని కలుసుకున్నాడని మీరు నమ్మకండి. వీడు టక్కరి, ఈ ఉత్తరాన్ని తానే సృష్టించాడు. ఖలీఫాగారి నిజంగా ఉత్తరం రాయదలిస్తే తన స్వంతకాగితాలపైనే లేఖకులచేత రాయించి ఉండేవారు. దానిపైన రాజీద్వ్యగుల ముద్రలుకూడా ఉండేవి." అన్నాడు సావీ.

"అయితే నన్నిప్పుడేం చెయ్యమంటావు?" అని సుల్తాను అడిగాడు.

"పిష్టి నాకు వప్పగించండి. నిజం నేను తెలుసుకుంటాను. నేను వీడివెంట బాగా దుకు మన ఉద్యోగిని ఒకణ్ణి పంపి నమ్మదగిన ఉత్తరం తెప్పిస్తాను. నిజంగా వీడు మనని మోసగించినట్లయితే వీడికి తగిన విధంగా నేనే బుద్ధి చెబుతాను!" అంటూ సావీ చాలాసేపు మాట్లాడిన మీదట, అలీనూర్ దోపి అని సుల్తానుకు నమ్మకం కుదిరిపోయింది. ఆయన అలీనూర్ ను తన భటులచేత చాపగట్టించి, అతను స్పృహ తప్పి పడిపోయాక ఖైదులో పెట్టించాడు.

జైలు అధికారి పేరు కుత్తెత్. అతను అలీనూర్ ను జైలులోకి తీసుకుపోయి, ఒక గదిలో పెట్టి, అతని చేతులకూ కళ్లకూ వేసిన బేడీలు ఊడదీశాడు. ఆ గదిని తానే స్వయంగా శుభ్రంచేసి అక్కడ ఒక కంబలి పరిచాడు. తరవాత అతను అలీనూర్ తో, "అయ్యా, నేను మీ తండ్రిగారికి చాలా రుణపడి ఉన్నాను. అందుచేత నా పల్ల మీకేమీ హాని జరగదు," అన్నాడు.

అది మొదలు నలభైరోజులపాటు ఈ అధికారి అలీనూర్ కు వీలయిన 'సౌకర్య' లన్నీ కలగజేశాడు.

ఖైదీని గురించి రోజూ సాఫీక్ వార్తలు పంపేటప్పుడు అలీనూర్ ను చిత్రహింసలు చేసినట్టుగా తెలియజేస్తూ వచ్చాడు.

అలీనూర్ జైలు ప్రవేశించిన ముప్పై రోజులకు ఖలీఫా ఒకనాడు ఒక గదిపక్కగా వెళుతూఉండగా లోపల ఎవరో ఏడుస్తున్నట్టు వినిపించింది. ఆ విడిచేమనిషి ఎవరని నోకర్లను అడిగాడు. వారు వెళ్ళిప్రియ సఖిని తెచ్చారు. ఆమెను ఖలీఫా పూర్తిగా మరిచాడు. అందుచేత ప్రియసఖి తన గడప యావత్తూ చెప్పకుని, "అలీనూర్ వెళ్ళి నెల అయింది. ఇంతవరకు ఆయన వార్త తెలియలేదు," అన్నది.

అప్పుడు ఖలీఫాకు అంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆయన ఒక నోకరుద్వారా అలీనూర్ కు ఒక మంచి బహుమానం పంపాడు.

అలీనూర్ జైలులో పడిన నలభైఒకటవ రోజున ఈ బహుమానం బ్రసా చేరింది. అది ఎవరు పంపినదీ, ఎవరికి పంపినదీ సుల్తానుకు అర్థం కాలేదు. సావీని అడిగితే తనకు కూడా తెలియదన్నాడు. కాని ఆ బహుమానం ఒకవేళ ఖలీఫానుంచి అలీనూర్ కు వచ్చిందేమోనని ఆయనకు అనుమానం తట్టింది. ఈ అనుమానమే నిజమైతే అలీనూర్ బతికిఉండటం తనకు కైమంకాదు. అందుచేత సావీ సుల్తానుతో, "అ దుర్గా

52

గ్గుడు అలీనూర్ చచ్చిపోవాలని తమరు అజ్ఞాపించారుకాదా?" అన్నాడు.

"సరిగా జ్ఞాపకం చేశావు. వెంటనే వాడి శిరచ్ఛేదానికి ఉత్తరువియ్యి," అన్నాడు నుల్తాను కోపంగా.

ఈలోపుగా ఖలీఫాకు అలీనూర్ అనలు బతికి ఉన్నాడా లేదా అన్న అనుమానం వచ్చింది. అతను బతికి బాగుంటే ఈపాటికి ఏదో వార్త రావలసిందే. అందుచేత ఆయన జాఫర్ ను పిలిచి, "నువ్వు కొంత సాయుధ పరివారాన్ని వెంటపెట్టుకుని బస్రా వెళ్లు. అలీనూర్ బస్రాకు నుల్తాను అయిఉంటే సరేసరి; లేక అతనికి ఏదైనా అపాయం

జరిగిఉంటే, అవకారం చేసినవారిని బంధించి తీసుకురా! వారి రక్తం కళ్ళ బాస్తాను!" అన్నాడు.

అరోజే జాఫర్ కొంత పరివారంతో బస్రాకు ప్రయాణమయ్యాడు.

ఆక్కడ బస్రాలో అలీనూర్ ను భైదు నుంచి రాజసభకు తీసుకువచ్చారు. అలీ నూర్ ను శిరచ్ఛేదం చెయ్యబోతున్నారన్న వార్త చాటింపు విని జనంతండోపతండాలుగా చూడవచ్చారు. వారందరికీ అలీనూర్ పైస అభిమానమే.

సావీ తన భటులతో, "ఈ దుర్మార్గుణ్ణి గాడిదపై వేసి కట్టండి," అన్నాడు.

"అలీనూర్, ఈ ముసలివాణ్ణి చంపేయ్యటానికి అనుమతి ఇయ్యి!" అని జనంలో నుంచి కేకలు వచ్చాయి.

"మీరు తొందరపడకండి. రాసిపెట్టినది అనుభవించక తప్పేదిలేదు," అని అలీనూర్ వారితో చెప్పాడు.

తరవాత సావి భటులు అలీనూర్ ను ఒక గాడిదపై వేసి కట్టి వధ్యస్థానానికి తీసుకు పోయారు. శిరచ్ఛేదంచేసేవాడు కత్తి పట్టు కుని సిద్ధంగా ఉన్నాడు. పక్కనే ఉన్న రాజభవనం కిటికీనుంచి సుల్తానుగారు తల బయటపెట్టి చూసి అనుమతి ఇవ్వగానే మరణశిక్ష అమలు జరుగుతుంది. అందు

చేత అందరూ ఆ కిటికీకి చూడసాగారు. కాని, ఎంతసేపటికీ సుల్తానుగారి తల కిటికీ వద్దకు రాలేదు. చిట్టచివరకు సుల్తానుగారు తల బయటపెట్టాడుగాని ఆయన చూపు వధ్యస్థానం కేసి తిరగలేదు. దూరాన గుర్రాలపై వస్తున్న జాఫర్ ఆయన పరివారం సుల్తానుగారి కంటబడింది. అందుచేత ఆయన మళ్ళీ లోపలికి తిరిగి తన భటులతో, "మనకోసం బాగాదునుంచి ఎవరో వస్తున్న ట్టున్నది. వారికి తగిన రీతిగా స్వాగతమిచ్చి నాకు కబురు చెయ్యండి!" అన్నాడు.

అలీనూర్ కు మరణశిక్ష విధించబడిన వార్త ప్రజల నోటనే జాఫర్ కు తెలిసింది.

అయిన నిప్పులు కక్కుతూ సుల్తానును చూడవచ్చి, “అలీనూర్ కు ఏమాత్రం అపాయం జరిగినా నేరస్తుల తలలు తీసేస్తాను! అలీనూర్ ఎక్కడ?” అని అడిగాడు.

పథ్యస్థానంనుంచి అలీనూర్ ను సుల్తాను రప్పించాడు. సుల్తానును, సావీని ఖైదు చెయ్యమని ఉత్తరువిచ్చి, అలీనూర్ ను బ్రసాకు సుల్తానుగా జాఫర్ ప్రకటించాడు. ప్రజల అనందానికి అంతులేదు.

కొత్తసుల్తాను గౌరవార్థం మూడు రోజుల పాటు విందులూ వినోదాలూ జరిగాయి. నాలుగోనాడు జాఫర్ బాగ్దాదుకు ప్రయాణం కట్టాడు. “నాకు ఖలీఫాగారి ధృత్యనం చేసుకోవాలని ఉన్నది. నేనుకూడా బాగ్దాదుకు మీవెంట పస్తున్నాను,” అన్నాడు అలీనూర్ జాఫర్ తో. ఇందుకు జాఫర్ సమ్మతించాడు.

వారు బాగ్దాదు చేరగానే జాఫర్ ఖలీఫాతో జరిగినదంతా చెప్పాడు. ఖలీఫా అంతా విని, అలీనూర్ కేసి తిరిగి, “అలీనూర్, నీకు

ద్రోహం చేసిన ఈ సావీ తల నీచేత్తేనీ ఖండించు!” అని ఆజ్ఞాపించాడు. అలీనూర్ కత్తిదూసి సావీని సమీపించాడు.

“అలీనూర్, నేను దుర్మార్గ ప్రవృత్తి గలవాణ్ణి. నా ప్రవృత్తికి అనుగుణమైన పనులు చేశాను. నువ్వు మంచివాడివి, అందుచేత నీ ప్రవృత్తికి అనుగుణంగా ప్రవర్తించు!” అన్నాడు సావీ.

ఈమాట విసగానే అలీనూర్ చేతి నుంచి కత్తి కింద పడిపోయింది. అలీనూర్ సజ్జనత్వాన్ని అందరూ కొనియాడారు. ఖలీఫా సుల్తానునూ, సావీని క్షమించక తప్పిందికాదు.

తరువాత ఖలీఫా అలీనూర్ ను కొనాళ్లు తనవద్ద ఉంచుకుని చివరకు అంతులేని బహుమానాలతో బ్రసాకు పంపేశాడు. అలీనూర్ ప్రియసఖిని వెంటబెట్టుకుని బ్రసాకు వెళ్ళి అక్కడ సుల్తానుగా చాలాకాలం పరిపాలించాడు. (అయిపోయింది)

ఉప్పుకషాయం

ఒక గ్రామంలో ఒక ఆసామి ఉండేవాడు. ఆయన కొక కొడుకూ కూతురూ ఉండేవారు. కాలక్రమాన కొడుకుకు పెళ్లి అయి కొడలు కాపరానికి వచ్చింది. దాంతో ఇంట్లో ముగ్గురు ఆడవారయారు—ఆసామి భార్య, కూతురూ, కొడలూ.

ముగ్గురాడవాళ్ళు ఒక కొంపలో ఉన్న ఉప్పు పుడు కొంపలో వీదో ఒక అవకతవక జరుగు తూనే ఉంటుంది. ఈ ఇంట్లో ఇద్దరాడవాళ్ళు తల్లి కూతుల్లే గనక వారిద్దరి పద్దతులూ ఇంచుమించు ఒకటిగానే ఉండేవి. పోతే కొడలు పరాయిపిల్ల. ఆమె అలవాట్లు వేరు, ఆమె వసులు చేసే తీరుకూడా వేరే. అందు చేత ఆ పిల్లను తమ పద్దతులకు మార్చు టానికి తల్లి కూతుళ్ళు చాలా శ్రమపడుతూ ఉండేవారు. కొడలు గనక ఆమెకు చెప్పినా తెలియదన్నట్టుకూడా భావించి, చెప్పిన విషయాలే మళ్ళీమళ్ళీ చెబుతుండేవారు.

ఒకరోజు ఆసామి బాపమరిది చుట్టపు చూపుగా వచ్చాడు. అవకతవకలు జరిగితే తన అన్న ఏమనుకునిపోతాడో అని ఆసామి భార్య ప్రత్యేకంగా జాగ్రత్తపడసాగింది. అవిడ బిందె తీసుకుని బావికి వెళుతూ కొడలితో, "ఏమే, పాయిమిడ పులును కాగుతున్నది గాని అందులో గుప్పెడు ఉప్పు వెయ్యి. మళ్ళీ మరచిపోగలవు జాగ్రత్త!" అని వెళ్ళింది.

రెండు రోజులక్రితం కొడలు పులునులో ఉప్పు వెయ్యటం మరిచిపోయింది. ఆ సంగతి కొడలికి జ్ఞాపకంచేసే ఉద్దేశంతో అత్తగారు అలా అన్నది.

చేతిలో పని అయిపోగానే కొడలు పులును కళాయిలో ఇంత ఉప్పు వేసి వేరే పని చూసుకోబోయింది.

మరి కాస్సేపటికల్లా ఆడబిడ్డ పిడకలు గోడకు కొట్టటం ముగించి చేతులు కడు

క్కుని వంటఇంటోకి వచ్చి పొయిమీద కాగుతున్న పులుసు చూచింది.

“ఆ తెలివితక్కువ మొద్దు ఎలాగూ పులుసులో ఉప్పువెయ్యటం మరిచిపోతుంది. ఆవిడ తరహా నాకుతెలుసు! మామయ్య వచ్చాడుకూడానూ!” అనుకుని అమె ఒక పిడికెడు ఉప్పు తీసి పులుసులో వేసి గొడ్లకు మేత వెయ్యబోయింది.

ఇంతలో అత్తగారు నీళ్ళబిందెతో తిరిగి వచ్చి పొయిమీద పులుసు చూసి, “ఆ మొద్దుకు మళ్ళీమళ్ళీ జ్ఞాపకం చేయ్యటం కంటే నేనే చేసుకోవటం నయం!” అంటూ ఒక గుప్పెడు ఉప్పుతీసి పులుసులో వేసేసింది.

మధ్యాహ్నం అసామీ, ఆయన బావమరిదీ భోజనాలకు కూచున్నప్పుడు, బావమరిది ముందుగా పులుసుముద్ద నోట్లో పెట్టుకుని, “ఇదేమిటరా, ఇందులో ఉప్పు వెయ్యటం మరిచారా ఏమిటి?” అన్నాడు.

వెంటనే అసామీ భార్య, “అదేమి టన్నయ్యా, నేను పులుసులో ఉప్పువేశానే?” అన్నది అశ్చర్యంగా.

వెంటనే కూతురు, “నేను పిడికెడు ఉప్పు వేశానమ్మా!” అన్నది.

“మీరు ఉప్పు వెయ్యటం చురవద్ద న్నారుగా, అందుకని నేనూ వేశానత్తయ్యా!” అన్నది కొడలు.

“అలా చెప్పండి! అందుకే పులుసు ఉప్పుకషాయమయింది!” అన్నాడు అసామీ బావమరిది నవ్వుతూ.

తన ఇంటి అడవాళ్ళమధ్య ఐక్యత లేక పోవటం చూసి అసామీకి కోపం వచ్చింది.

“ఇకనుంచీ ఈ ఇంట్లో మీరు ఎవరి పనులు వారు చేసుకోవలసిందే గాని, ఒకరి పనులు ఒకరు చెయ్యటానికి వీళ్లేదు!” అని శాసించాడు.

అంతటితో ఆ ఇంటు ఐరిగే అవకతవక లన్నీ నిలిచిపోయాయి.

దౌర్భాగ్యం

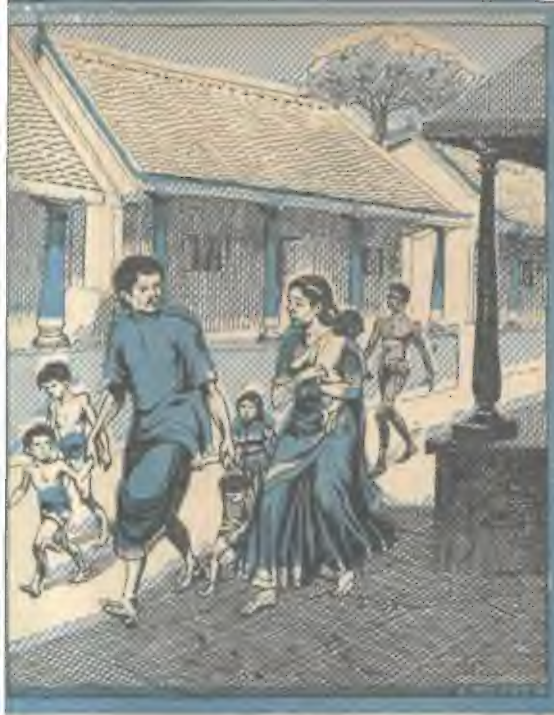
ఒక ఊళ్లో ఇద్దరు అన్నదమ్ములుండేవారు. వారు పెళ్లిళ్లు చేసుకుని తమ తండ్రి ఆస్తిని సమంగా పంచుకుని వేరువేరు కాపరాలు ఏర్పాటు చేసుకున్నారు. అయితే కొద్దికాలం లోనే వారి అదృష్టాలు కూడా వేరయి పోయాయి. పెద్దవాడికి కుచేల సంతానం లాగా ఏటా పిల్లలు కలిగారు, అస్తి యావత్తూ పోయింది. రెండోవాడికి రోజులు కలిసిపచ్చాయి, అతను సంపన్నుడయ్యాడు.

చివరకు పెద్దవాడి పరిస్థితి భయం కరంగా పరిణమించింది. అతనికి, భార్యకూ, పిల్లలకూ కట్టుకునేటందుకు సరిగా గోవి పాతలుకూడా లేవు. వారికి ఏ పూటా కడుపునిండా గంజికూడా లేదు.

ఈ పరిస్థితిలో పెద్దవాడు అభిమానం చూపుకుని తమ్ముడి దగ్గరికి వెళ్లి, "తమ్ముడా, నేనూ పిల్లలూ పస్తులతో మల మల మాడిపోతున్నాం. దేవుడి దయపల్ల

నీ కింత ఉన్నది గనక నాకు తోచిన సహాయం చెయ్యి. నాకింకెవరూ గతి లేరు!" అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

రెండోవాడు కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "సహాయం చెయ్యటానికేంగాని, ప్రస్తుతం నేనుకూడా పెద్ద ఖర్చు మీద వేసుకున్నాను. రేపు నా పుట్టినరోజు పండగ. అందుకని బ్రహ్మాండంగా విందొకటి ఏర్పాటుచేసి గొప్ప గొప్ప వారందరికీ ఆహ్వానాలు పంపాను. గొప్పవారిని పిలవనేగూడదు, పిలిచాక వారి హోదాకు తగ్గట్టు అతిభ్యం ఇచ్చిరీరాలి. ఎంత ఖర్చున్నదో నువ్వే ఆలోచించు. ఈ పబ్బం గడిచాక చేతిలో మిగిలితే తృణమో, పణమో నీచేతిలో పెట్టటానికి నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు. రేపు విందుకు నువ్వు, వదినా, పిల్లలూ తప్పక రండి. ఈ సంగతి సందర్భాలన్నీ అప్పుడు వివరంగా మాట్లాడు కుండాం!" అన్నాడు.

"పిలిచినప్పుడు వెళ్లకపోవటం బాగుం
డదు. మన స్థితి లోకానికి తెలియదా?"
అన్నాడు భర్త.

మర్నాడు అన్న కుటుంబం తమ్ముడి
ఇంటికి వెళ్లారు. ఇల్లంతా సంపన్నులైన
అతిథులతో కళకళలాడుతున్నది. ఆ ఉత్సా
హంలో అన్నను, అతని భార్యనూ, పిల్లల్నీ
గమనించినవారులేరు, ఆదరించినవారులేరు.
అఖరుకు నొకర్లుకూడా వారికిని చూడలేదు.
భోజనాలకు కూచునేటప్పుడైనా వారి నెపరూ
పిలవలేదు. కడపం క్రినకూడా వారికి చోటు
లేకపోయింది.

"నువ్వు వైభవంగా పుట్టినరోజు పండగ
చేసుకుంటూంటే చింకిపాతలతో మేంకూడా
దేనికలే!" అన్నాడు అన్న.

"అదేంమాట? పేదరికం వచ్చినంత
మాత్రాన మనం ఒక తల్లిపిల్లలం కాక
పోతామా?" అన్నాడు తమ్ముడు.

అన్న పరమానందంతో ఇంటికి వెళ్లి తన
భార్యతో, "రేపు మా తమ్ముడి పుట్టినరోజు.
విందు జరుగుతున్నది. మనని దానికి
రమ్మని అహ్వనించాడు," అన్నాడు.

"ఇంకా నయం! ఈ చిరుగుల బొంత
లతో వెళితే మనని చూసి అందరూ నవ్వు
తారు," అన్నది భార్య.

అన్న ఆశ నిరాశగా మారింది. అయినా,
అయిన కుటుంబమూ కలిసి మాడుతున్న
డొక్కలతో ఇంటికి బయలుదేరి వచ్చేవారు.
దారిలో ఒక దొర్భాగ్యుడు వారి వెనకే
నడుస్తూ వచ్చాడు.

"మన వెనకగా ఎవరో నడిచి వస్తు
న్నారు. ప్రపంచమంతా మనను పదిలేస్తే
వీడు మనవెంట పడ్డాడేమిటి?" అన్నది
భార్య విసుగ్గా.

"వాడు మన దొర్భాగ్యం అయి
ఉంటాడు!" అన్నాడు భర్త.

అది నిజమే. ఆ మనిషి వాళ్ల దొర్భా
గ్యమే. అదివరలో వాళ్ళు వాణ్ణి చూడలేదు

గాని, వాడుమాత్రం వాళ్ళని చాలాకాలంగా వెన్నంటే ఉంటున్నాడు.

మర్నాడు అన్న ఇంట్లోనుంచి బయటికి రాగానే వాకిలి దగ్గర కూచుని దొర్భాగ్యం కనపడ్డాడు.

"చూడు, ఈ లోకంలో ఏమీ సుఖం లేదు. ఎందుకు విచారిస్తావు, వెళ్లి పారాయి తాగి అనందించుదాం పద!" అన్నాడు దొర్భాగ్యం అన్నతో.

"దానికి నాదగ్గర డబ్బులేదే!" అన్నాడు అన్న నిరుత్సాహంగా.

"నీ పాత గొంగళి అమ్ము. చలికాలం వెళ్లిపోయింది గద! మళ్ళీ చలికాలం వచ్చే దాకా బతికి ఉంటే చూసుకోవచ్చులే!" అన్నాడు దొర్భాగ్యం.

అన్న లోపలికి వెళ్లి పాతగొంగళి తెచ్చాడు. దాన్ని అమ్ముగా వచ్చిన డబ్బులతో ఇద్దరూ తాగారు.

అది మొదలు అన్న ఇంట్లో ఉన్న ఒక్కొక్క వస్తువే అమ్ముతూ ఆ డబ్బుతో తాగసాగాడు. దొర్భాగ్యం రాత్రింబగళ్ళూ తన వెంటే ఉంటున్నాడు. తనను మరింత గోతిలోకి తోస్తున్నాడు.

ఈ సంగతి అన్నకు తెలిసికూడా ఏమీ చేయలేకపోయాడు.

కాని చిట్టచివరకు అన్నకు ఏమీ మిగల లేదు. ఇక అమ్ముటానికి ఏమీ లేదు. ఎక్కడ నన్నా కూలిచేసి రెండు డబ్బులు తెద్దామని అన్న అనుకున్నా దొర్భాగ్యం నిరుత్సాహ పరుస్తూ ఉండేవాడు.

"ఈ దొర్భాగ్యానికి ఎదురుతిరిగితే తప్ప నేను బాగుపడను," అని చివరకు అన్న తీర్మానించుకున్నాడు.

ఒకనాడు వారిద్దరూ పొలాల మధ్యగా నడిచి వస్తుండగా ఒక బీడులో చాలా పెద్ద రాయి కనపడింది.

"ఇక్కడ ఎక్కడా కొండలు లేవే, ఇంత రాయి ఇక్కడికి ఎలా వచ్చింది?"

ఎవరో కష్టపడి తెచ్చి ఉంటారు. ఒకవేళ దీనికింద ఏదైనా నిధి పాతిపెట్టారేమో!" అన్నాడు అన్న.

"నిదంతా భ్రమ! ఇక్కడ నిధి ఎందు కుంటుంది? ఉంటే అది నీకంటా, నా కంటా పడుతుందా? మన మోహాలకు అంత అవృష్టంకూడానా?" అన్నాడు దొర్భాగ్యం.

కాని అన్న ఇక వాడిమాటలు వినదలచ లేదు; వెంటనే గ్రామానికి వెళ్లి ఒకరైతు దగ్గర ఎద్దులబండి అరుపు తీసుకుని రాయి ఉన్న చోటికి వచ్చాడు.

దారిపాడుగునా దొర్భాగ్యం నిరుత్సాహ పరుస్తూనే ఉన్నాడు. కాని అన్న వాడి మాటలు వినిపించుకోలేదు.

రాయిదగ్గర బండి అపి దిగి, అన్న దొర్భాగ్యంతో, "ఒక పట్టు పట్టు, ఈ రాతిని పక్కకు తోడ్దాం!" అన్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి రాతిని ఒక పక్కకు ఒరగదేశారు. అన్న

అనుకున్నట్లే ఆ రాతికింద చిన్న గొయ్యి ఉన్నది. దానినిండా బంగారు కాసులున్నాయి. ఇద్దరూ ఆ బంగారాన్ని తోడి బండిలో పోశారు.

"ఇంకా ఏమైనా మిగిలిఉందేమో చూడు!" అన్నాడు అన్న.

"చూడక్కర్లేదు. ఇంకేమీ లేదు," అన్నాడు దొర్భాగ్యం.

"గోతిలోకి దిగి జాగ్రత్తగా వెతుకు. రెండు మూడు కాసులు మిగిలిపోయా యేమో, వాటినిమాత్రం ఎందుకు పోని వ్వాలి?" అన్నాడు అన్న.

దొర్భాగ్యం ఇట్టం లేకుండానే గోతిలోకి దిగి, వంగి లోపల తడుపుతూన్న సమయంలో అన్న రాతిని యథాస్థానంలోకి తోసి, బండి ఎక్కి ఇంటికి వచ్చేశాడు. అయినకు దొర్భాగ్యం పీడ వదిలిపోయింది.

ఆ తరువాత ఆయన ఏ కష్టాలూ లేకుండా భార్యబిడ్డలతో సుఖంగా జీవించాడు.

[బ్రోయ్యయ్యద్దం ముగిసినాక తన స్వచ్ఛమైన ఇథకాను చెరుకోవటానికి బయలుదేరిన రూపధరుడు అనేక ఏళ్లపాటు చెప్పరాని కష్టాలు వడి, అపాయాలను ఎదుర్కొని, తన అనుచరులనందరనూ కోల్పోయి, ఒంటరిగా స్వదేశానికి చేరాడు. కాని ఇంకా అతని కష్టాలు తీరలేదు. అతని ఇష్టదేవత అయిన బుద్ధిమతీదేవి అతని కేమం కోరి రూపధరుడి యాత్రా పూర్తిగా మార్చి వృద్ధుడిగా కనపడేటట్లు చేసింది. ఈలోపుగా ఇథకాలో—]

బ్రోయ్యయ్యద్దంనుంచి గ్రీకులు తిరిగివచ్చినాక రూపధరుడు దారిలో మరణించాడని వదంతి వుట్టింది. ఇథకాలోనూ, దాని పరిసరాలలో ఉన్న దీవులలోనూ గల రాజకుమారులు నూటవన్నెండుమంది రూపధరుడి ఇంటిపై వచ్చిపడ్డారు. రూపధరుడి భార్య అయిన పద్మముఖిని పెళ్లాడి ఇథకాకు రాజు కావటమే వారిలో ప్రతిఒక్కరి ఆశయమూనూ.

ధీరమతి అప్పుడే యౌవనం పొడచూపుతున్న కుర్రవాడు. అతను పసివాడుగా ఉండగానే రూపధరుడు యుద్ధానికి బయలుదేరి వెళ్లాడు. అందుచేత ధీరమతి తన తండ్రిని బొత్తిగా ఎరగడు. అయితే అతను తన తండ్రి రాకకోసం ఎంతో ఆత్రంగా ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఆయన ను గురించి వివరా లేకపోవటం అతనిని చాలా బాధించింది. "ఆయన పోయినట్లు సమ్మతంగా

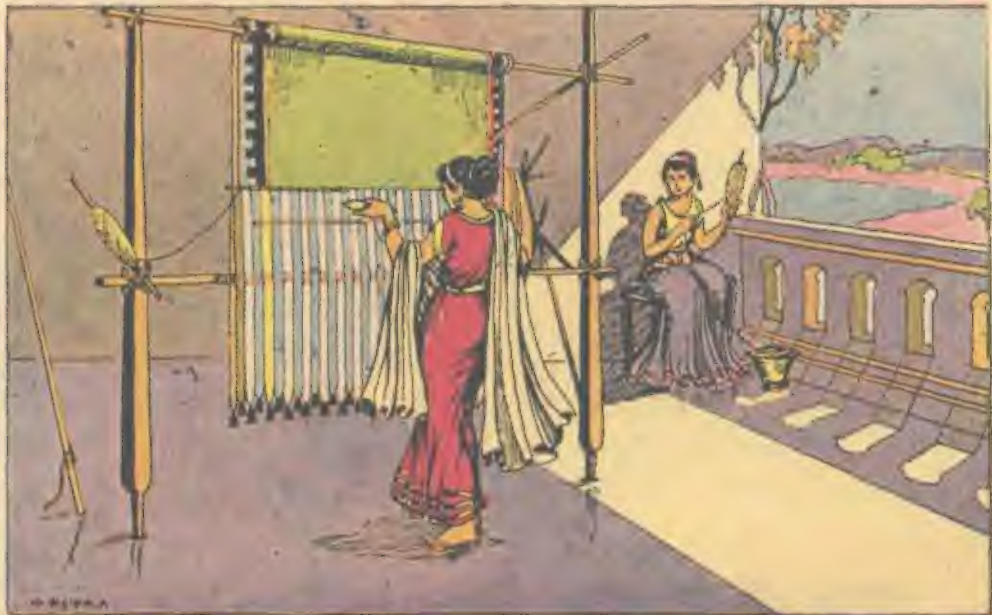
తెలిసినా బాగుండును, మా అమ్మ ఎవరినో ఒకరిని పెళ్లాడేస్తుంది,” అనుకున్నాడతను.

ప్రస్తుతం ఈ రాజకుమారులందరూ ధీర మతిని అసహాయుడికింద కట్టేసి, అతని ఇంటి తిష్టవేసి, రూపధరుడి పశుగణాలను కోనుకు తిని విందులు ఆరగిస్తూ, తాగి తంద నాలు వేస్తూ, పద్మముఖి నాభార్య అంటే నా భార్య అని ప్రగల్భాలు పలుకుతున్నారు. వారిని ఎలా పదిలించుకోవాలో ధీరమతికి తెలియలేదు.

ఇక, పద్మముఖికి తన భర్త తిరిగి వస్తాడని గట్టి నమ్మకం. రూపధరుడు చచ్చి పోలేడని, అతను తిరిగి వస్తాడని జోస్యం

ద్వారా అమె తెలుసుకుని ఉన్నది. అందు చేత అమె తిరిగి పెళ్లాడ నిరాకరించింది. కాని ఆమెను కొరివచ్చిన రాజకుమారులు రూపధరుడు చనిపోయాడని చెప్పి ఆమెను పెళ్లికి తొందర చేయసాగారు. వారిని తప్పించుకొనటానికి అమె ఒక యుక్తి పన్నింది; “నేను మా మామగారి కవంపై కప్పటానికి ఒక బట్ట నేస్తున్నాను. అది పూర్తి కాగానే స్వయంవరం చేసుకుంటాను,” అన్నది. రాజకుమారులు సరేనన్నారు.

అది మొదలు పద్మముఖి రోజూ పగలల్లా బట్ట నేయటమూ, రాత్రివేళ నేసినదంతా విప్పడీయటమూ చేస్తూ రాసాగింది. ఇలా

మూవేళ్లు సాగినాక రాజకుమారులు ఆమె చేసిన మోసం వట్టేశారు. వారి దౌర్జన్యం మితిమీరసాగింది.

ఇది చూసి ధీరమతి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు. అతను పైలాటకు వెళ్లి సప ద్యోతుష్టి, స్పార్టాలో ప్రతాపుష్టి కలుసుకుని తన తండ్రి వార్తలు తెలుసుకుందామను కున్నాడు. అందరికన్న ఆఖరుకు ఇల్లు చేరినవాడు ప్రతాపుడు; అందుచేత అయనకు తన తండ్రి వృత్తాంతం కొంతఅయినా తెలిసి ఉండవచ్చు.

"మా తండ్రి పోయినట్టు తెలిస్తే అయనకు ఉత్తరక్రియలు చేసి మా అమ్మకు స్వయం

వరం జరిపిస్తాను. అంతేగాని ఈ దుర్మార్గులను ఇక ఎంతమాత్రమూ సహించను. నా యాడు యువకులు ఎంతో శౌర్య పరాక్రమాలు చూపిస్తున్నారు. మా తండ్రి బతికే ఉన్న పక్షంలో, యింటచేరిన ఈ దుర్మార్గుల నందరినీ విదేవిధంగా కడతేర్చుతాను!" అనుకున్నాడు ధీరమతి.

ఈ విధంగా నిర్ణయించుకున్నవాడై ధీరమతి ఆ రోజు రాజకుమారులతో, "అయ్యలారా, మీరంతా మా అమ్మను పెళ్లాడగోరుతున్నామంటున్నారు, బాగానే ఉంది గాని, మీ ప్రవర్తన నా కెంతమాత్రమూ సచ్చలేదు. రేపు రచ్చబండలో సమావేశం జరిపి,

మీరంతా నా ఇంటి నుంచి వెళ్లిపోవాలని బహిరంగంగా మిమ్మల్ని కోరబోతున్నాను. మీ ఇళ్లలో తినండి, తాగండి. ఇక్కడే మీ ఆగడాలు సాగించదలచిన పక్షం మీరు నిర్మూలమై పోగలరు!" అని హెచ్చరించాడు.

అకస్మాత్తుగా ఆ కుర్రవాడు ప్రదర్శించిన సాహసం చూసి ఆ దుర్మార్గులందరూ అశ్చర్యపడ్డారు.

మర్నాడు తెల్లవారగానే ధీరమతి చాటింపు వేసేవారిని పిలిచి, రచ్చబండలో పోరులందరూ సమావేశం కావలిసిందిగా చాటించి రమ్మని ఉత్తరువిచ్చాడు. అతను రచ్చబండపద్దకు ఒక బిల్లెం చేతబట్టి, రెండు

కుక్కలను వెంటబెట్టుకుని, దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ వెళ్లాడు. అక్కడ చేరిన పెద్దలు ధీరమతిని అతని తండ్రి కూర్చుంటూ ఉండిన ఆగ్రస్థానంలో కూచోనిచ్చారు.

అందరూ ఎవరిస్థానాలలోవారు కూచోగానే చాలా వృద్ధుడైన బిగ్గుడు లేచి మొదట మాట్లాడాడు. ఈయన కుమారులలో ఒకడు రూపధరుడి అనుచరుడు, ఫాలలోచనుడు చంపితిన్నవారిలో ఒకడు. ఈయన మరొక కుమారుడు పడ్డముఖిని పెళ్లాడగోరే రాజ కుమారులలో ఉన్నాడు. ఈ వృద్ధుడు లేచి నిలబడి, "నాయనలారా, ఈ సమావేశం ఏర్పాటుచేసినవా రెవరోగాని, చాలా మంచి పని చేశారు. ఎందుకంటే రూపధరుడు యుద్ధానికి వెళ్లొక ఇభకాలో ప్రజలు సమావేశం కానేలేదు. ఇవాళ మనం ఎందుకు సమావేశమయ్యామో నాకుకూడా తెలుసు కోవాలని ఆత్రంగా ఉంది!" అన్నాడు.

వృద్ధుడి మాటలు ధీరమతిని ఉత్సాహ పరిచాయి. అతను లేచి నిలబడి, "అయ్యా, ఈ సమావేశాన్ని ఏర్పరచినది నేనే. కేవలం నా సొంత కష్టాలు చెప్పకొనటానికే మిమ్మల్ని ఆహ్వానించాను. నా ఇంటికి రెండు కష్టాలు దావరించాయి. నేను ప్రసిద్ధుడైన నా తండ్రిని పోగొట్టుకున్నాను; ఆయన

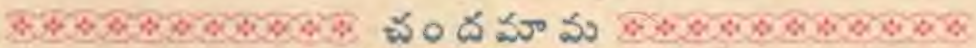

ఒకప్పుడు మీ అందరికీ రాజు. అంతకంటె కూడా పెద్ద ఉపద్రవం మరొకటి వచ్చి పడింది ; మా అమ్మను పెళ్లాడే ఉద్దేశంతో అనేకమంది వచ్చి మా యింటపై బడి మా ఇల్లు గుల్లచేస్తున్నారు. త్వరలోనే నేను సర్వనాశనమైపోతానని భయంగా ఉన్నది. ఈ పని చేస్తున్నవారిలో ఇక్కడ చేరినవారి కుమారులు కొందరున్నారు. మా తాతగారి వద్దకు వెళ్లి మా అమ్మనిచ్చి వివాహంచెయ్యమని ఆడగటానికి వారికి ధైర్యం చాలదు. అందుచేత మా ఇంట చేరి మా పశువులను చంపి తింటూ, మా సారా తాగుతూ, యభేచ్ఛగా తందనాలు చేస్తున్నారు. మా నాన్నగారు లేని కారణంచేత మా యిల్లు కుక్కలదొడ్డి అయిపోయింది. మా నాన్నగారు మన దేశానికి ఏమి ద్రోహం చేశాడని మేమీ శిక్ష అనుభవిస్తున్నామో నాకు తెలియటంలేదు. ఇది మీ అందరికీకూడా తలపంపులైన విషయమే!” అన్నాడు.

వెంటనే దుర్బుద్ధి అనేవాడు లేచి, “ధీరమతీ, నీవు చేసిన ఆశీషణకు అర్థం లేదు. తప్పుతా మీ అమ్మది అయి ఉండగా మమ్మల్ని దుయ్యబడతా వెందుకు? మూడేళ్లుగా మీ అమ్మ మమ్మల్ని అందరినీ మోసగించింది. ఆమె మాలో ప్రతి ఒక్కడికి

ఏదోవిధంగా ఆశ చూపెట్టింది. బట్ట నేయటం పూర్తికాగానే స్వయంవరం చేసుకుంటానన్నది. మూడేళ్లు వెళ్లి నాలుగోఏడు నడుస్తున్నది. ఆ బట్ట నేయటం పూర్తికాదు. రాత్రి పూట దివిటీ పెట్టుకుని, వగలు నేసినదంతా విప్పతుంటే ఎలా పూర్తి అవుతుందీ? ఆమెను పెళ్లాడగోరేవారి తరపున నేను చెబుతున్నాను విను. ఆమెను నీ యింటినుంచి వంపేసి తన ఇష్టంవచ్చినవాణ్ణి పెళ్లాడమను. అమె ఇలాగే మమ్మల్ని మోసగించ దలిచి నట్టయితే, అమె ఎవరినో ఒకరిని పెళ్లాడినదాకా మేము నీ యిల్లు వదిలేదిలేదు. ఇది ముమ్మాటికీ నిజం!” అన్నాడు.

"నేను నా కన్నతల్లిని ఇల్లువెళ్లగట్టటం ఎన్నటికీ జరిగేవని కాదు. అదిగాక ఆమె తన తండ్రిపద్దనుంచి తెచ్చుకున్న భరవాన్ని తిరిగి ఇచ్చే స్థితిలోకూడా లేను," అన్నాడు ధీరమతి.

ఇంకొక వృద్ధుడు లేచి, "రూపధరుడు యుద్ధానికి బయలుదేరి వెళ్లేటప్పుడే నేను జోస్యం చెప్పాను. బయలుదేరిన ఇరవై సంవత్సరాలకు అతను చాలా కష్టాలుపడి తిరిగివస్తాడని చెప్పాను. ఇప్పటిదాకా నేను చెప్పినది అక్షరాలా జరుగుతున్నది. అతని ఇంట చేరినవారికి రాబోయేవి చాలా చెడ్డ రోజులు!" అన్నాడు.

"నీ బోస్సాలు నీ కొడుకులకు చెప్పకొ. మాకు నీ బెదిరింపులు లక్ష్యంలేదు. రూపధరుడే తిరిగివచ్చినా మమ్మల్ని తన ఇంట నుంచి వెళ్లగట్ట సాహసించలేడు," అని ఇంకొకడు ప్రగల్భాలు పలికాడు.

చివరకు ధీరమతి, "నేను చెప్పవలసిన మాట చెప్పేశాను. దయచేసి నాకు ఒక నౌకా, ఇరవైమంది నావికులూ ఇప్పించి నట్టయితే నేను స్పార్తాకూ, పైలాస్కూ వెళ్లి నా తండ్రివారైతేలుసుకుని వస్తాను. ఆయన బతికి ఉన్నట్టు తెలిస్తే ఇంకొక్క ఏడాది పాటు ఈ దుర్మార్గాన్ని సహిస్తాను. అలా కాక మా తండ్రి పోయాడని రూఢిగా తెలిస్తే

అయినకు ఉత్తరక్రియలు జరిపి చూ ఆమ్మ పెళ్లి నేనే ఏర్పాటుచేస్తాను!" అన్నాడు.

సమావేశం ముగియగానే ధీరమతి ఇంటికి వెళ్లక సముద్రతీరానికి వెళ్లాడు. అక్కడ అతనికి సహనుడు అవేఅయన కన్పించాడు. ఈ సహనుడు రూపధరుడికి మొదటినుంచి అప్తమిత్రుడు. అయన ధీరమతిని చూసి, "నాయనా, ఇవాళ నిన్ను చూసినాకు చాలా ఆనందమయింది; అతండ్రికి కొడుకు సనిపించావు. ఇథకాలో చాలా నౌకలున్నాయి. అన్నిటిలోకి ఉత్తమమైన నౌకగా చూసి నీ ప్రయాణానికి సంపాదించి పెడతాను. ప్రయాణానికి కావలసిన

నావికులనుకూడా నేనే పోగుచేసుకు వస్తాను. నువుమాత్రం ఇంటికి వెళ్లి ప్రయాణసంబారాలన్నీ వట్టించుకుని రా!" అన్నాడు.

ధీరమతి వెంటనే ఇంటికి వచ్చాడు. అతనిని చూడగానే అతని కొంప గుల్ల చేస్తున్న దుర్మార్గులందరూ ఒకచోటచేరి వేళాకోళం సాగించారు.

"ఆమ్మ బాబోయ్, వీడు మన రక్తం తాగాలని చూస్తున్నాడేయ్. ఇంతకాలమూ ఏమిటో అనుకున్నాం!" అన్నాడొకడు.

"వీడు సైరాన్, స్పార్టాలకు పోవటం ఎందుకో తెలుసా? సైన్యాలను తీసుకురావటానికి!" అన్నాడు ఇంకొకడు.

"లేక ఇంత విషం తెచ్చి మన సారా యిలో కలిపేస్తాడే!" అన్నాడు మూడోవాడు.

"వాళ్ల నాన్నలాగే సముద్రాలమీద అదే పోత పోతాడేమో, అదికూడా ఆలోచించండి. వీడి ఆస్తి పంచుకోలేక మనం చావాలి!" అన్నాడు నాలుగోవాడు.

ధీరమతి వారి మాటలు వట్టించుకోక సామానుకొట్టువద్దకు వెళ్లి తనను పెంచిన దానితో తన ప్రయాణానికి కావలసిన సంబారాలన్నీ సిద్ధంచేసి ఉంచమన్నాడు.

"నువ్వు వెళ్లకు, నాయనా! నువ్వుకూడా సముద్రాలమీద పోతే మీ అమ్మ వీంకాను! ఈ ఆలోచన నీకెందుకు కలిగింది, నా తండ్రీ?" అని ముసలిది శోకాలుపెట్టింది.

"పెద్దమ్మా, ఇది దైవనిర్ణయం. నువ్వు అడ్డాలు చెప్పకు, ఈ రాత్రి మా అమ్మ నిద్రపోయాక బయలుదేరి పోతాను. ఆవిడ అడిగితే తప్ప నా ప్రయాణంగురించి చెప్ప సని ఒట్టువెయ్యి! ప్రయాణానికి కావలసిన

తిండి మొదలైనవన్నీ సిద్ధంగా ఉంచు!" అన్నాడు ధీరమతి.

ఈలోగా సహనుడు వీధులన్నీ తిరిగి ప్రయాణానికి అవసరమైన నావికులను విరి సముద్రతీరానికి పంపాడు. మంచి నౌక కూడా దొరికింది. ఇంతలో పొద్దుకిపోయింది. రూపధరుడి ఇంట అందరూ తిని తాగి నిద్రలకు పడ్డారు. ఆ సమయాన సహనుడు వచ్చి ధీరమతితో, "నాయనా, ప్రయాణానికి సర్వమూ సిద్ధంగా ఉన్నది. నువ్వు రావటమే ఆలస్యం!" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కలిసి సముద్రతీరానికి వెళ్లారు. నావికులు ప్రయాణసంబారాలను రూప ధరుడి ఇంటినుంచి తెచ్చి నౌకలోకి ఎక్కిం చారు. ధీరమతి నౌకలో ఎక్కాడు. నావి కులు తెరచావ ఎత్తి, లంగరు పైకి లాగారు. అనుకూలమైన గాలి కొడుతున్నది. నౌక పైలొనకు బయలుదేరింది.

—[ఇంకా ఉంది]

బాగుపడిన పాలేరు

పూర్వం రైతుకూలీ ఒకడుండేవాడు. వాడికి ముగ్గురు కొడుకులు. పెద్దకొడుకు పావుకారు గారింట పాలేరుగా పని చెయ్యటానికి కుదిరాడు.

“ఒరే, నువ్వు కొడి కూయగావే లేచి పని ప్రారంభించాలి. లేకపోతే నీన్ను పనిలో ఉంచుకునేది లేదు,” అని పావుకారు తన పాలేరుతో ముందుగానే చెప్పాడు.

పాలేరుకూడా ఆ ప్రకారమే రోజూ కొడి కూయగానే లేచి పనిలోకి పాతూవచ్చాడు. మూడురోజులు గడిచాక నాలుగోరోజు వాడు కొడికూతకు లేవలేదు. ఆ రోజే పావుకారు తన పాలేరును పని మానిపించి, చిల్లిగవ్వ కూడా ఇవ్వకుండా పంపేశాడు.

తరవాత పావుకారు దగ్గర పనిచేసేందుకు రెండోవాడు వచ్చాడు. వాడు వారం రోజులు ఓపికతో పనిచేశాడు. కాని ఆ తరవాత వాడికి అదే గతి వట్టేంది.

చిట్టచివరకు మూడోవాడు పాలేరుగా వచ్చాడు. తన అన్నలు పావుకారుచేత ఎలా మోసపోయారో వాడికి తెలుసు. పావుకారుకు బుద్ధిచెప్పటానికే వాడు పనిలోకి వచ్చాడు.

పావుకారు మామూలు అలివాటుప్రకారం తన కొత్తపాలేరుతో, “ఒరే, నువ్వు ప్రతిరోజూ కొడి కూసేసరికల్లా లేచి పనిలోకి రావాలి. అలా చెయ్యకపోతే నీన్ను ఒక్క కీబంకూడా పనిలో ఉంచుకోను. లేచింది మొదలు చీకటి వడేదాకా వళ్లు పంచి పనిచేయాలి,” అన్నాడు. “దానికే మధ్యంతరం?” అన్నాడు కొత్తపాలేరు.

“అయితే నీ జీతం మాట చెప్పు,” అన్నాడు పావుకారు.

“నాకేమంత ఆశ లేదులెండి. ఏదాది పనిచేసినాక మిమ్మల్ని ఒక్క గుడ్డు గుడ్డు తాను, యజమానురాలిని ఒక్క గిమ్మ గిమ్మ తాను. అంతే!” అన్నాడు పాలేరు.

"వీడు పట్టి విచ్చిముండాకొడుకల్లే ఉన్నాడు!" అని పావుకారు పాలేరును చూసి తనలో తాను నవ్వుకుని, వాడు అది గిసదానికి సమ్మతించాడు.

ఆ రోజుల్లా పనిచేసి పొద్దుకాగానే సావిట్ల పడుకోవటానికి పొతూ, పాలేరు కోడిపుంజును పట్టుకుని, దాని తల రెక్కకిందికి వంచి కట్టి తన మానాన తాను నిద్రపోయాడు.

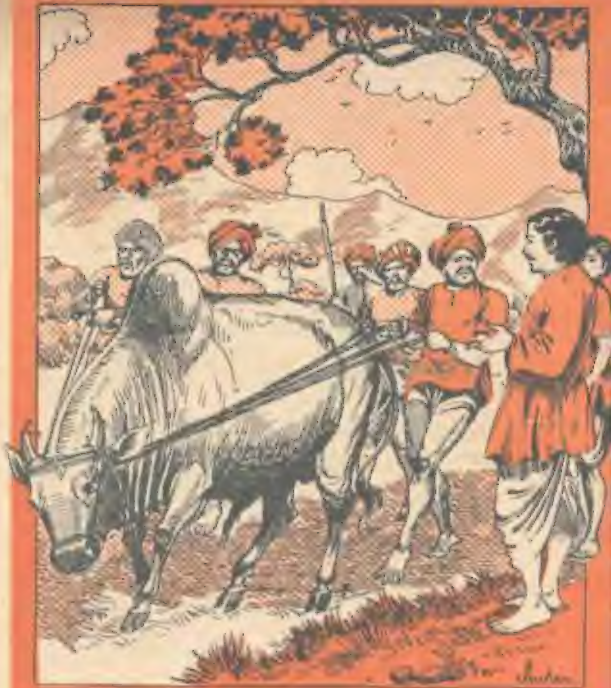
భల్లున తెల్లవారినా కోడి కూయలేదు. పాలేరు లేచి యజమాని దగ్గరికి వెళ్ళి, "బాముపొద్దెక్కినా కూయదేమిటి? మాయ దారి కోడి! నాకింత ఋప్య పెట్టించండి, నేను పనిలోకి పోవాలి!" అన్నాడు.

కోడి ఎందుకు కూయలేదో పావుకారుకూ అర్థంకాలేదు. "ఒరే, మనం బస్తీకి పోదాం పద!" అన్నాడు. ఇంకొక కోడిని కొనుక్కు పద్దామని ఆయన ఉద్దేశం.

ఇద్దరూ బస్తీకి పోతుండగా దారిలో వారికొక పొట్టిఎద్దు ఎదురయింది. నలుగురు మనుషులు తాళ్ళుపట్టుకుని బిగలాగు తున్నా అది ఆగకుండా ఉన్నది.

"ఎక్కడికి పోతున్నారు, బాబుల్లారా?" అన్నాడు పాలేరు ఆ మనుషులతో.

"పట్టి పాగరబోతు ఎద్దు! ఎక్కడైనా ఆమ్ముదామని తీసుకుపోతున్నాం. ఎవరూ

కొనకపోతే కసాయివాడికి వచ్చిగిస్తాం, అంతే!" అన్నారు వాళ్ళు.

"మంచిగొడ్డు కొక దెబ్బ!" అంటూ పాలేరు ఎద్దు తలమీద తన పిడికిలితో ఒక్క గుడ్డు గుడ్డాడు. వెంటనే అంత ఎద్దు చచ్చి పడిపోయింది.

దాని తాలూకు మనుషులు, "పీడా విరగడయింది! కాని ఎటూ కానిచోట చచ్చిందిగదా, దీని చర్మమైనా దక్కితే బాగుండును!" అన్నారు.

"ఆదేమంత భాగ్యం!" అంటూ పాలేరు ఎద్దుచర్మాన్ని తన రెండు వేళ్ళమధ్య గట్టిగా పట్టి లాగాడు.

వెంటనే చర్మం యాపత్తూ అరటిపండు
తెక్కలాగా ఊడి పచ్చింది.

తన పాలేరు గుడ్డు ఎలాటిదో, గిచ్చు
ఎలాటిదో పావుకారుకు ఇప్పుడర్థమయింది.
అయినకు ముచ్చెమటలు పోయసాగాయి.

“బస్తీకి మరొకసారి పావచ్చులెరా!
ఇవాళకు ఇంటికి పోవాం పద,” అంటూ
పావుకారు ఇంకో కోడిని కొనే ప్రయత్నం
మానేసి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

అయిన తన భార్యతో, “ఏమే, ఏడు
మన పాలేరు కాదు, యములవాడు! విణ్ణి
పనిలోకి పెట్టుకునేటప్పుడు జీతం ఏం
కావాలి చెప్పమంటే, నన్నెక గుడ్డుగుడ్డుతా

ననీ నిన్నెక గిచ్చుగిచ్చుతాననీ అన్నాడు.
వాడి సంగతి నాకేం తెలుసు? లాభసాటి
బేరమేగదా అనుకున్నాను. ఇవాళ ఏం
జరిగిందో తెలుసా?” అంటూ పాలేరు
ఒక్క గుడ్డుతో పొట్లెద్దును చంపి, ఒక్క
గిచ్చుతో దాని చర్మం సునారాసంగా ఒలి
చిన సంగతి కాస్తా చెప్పేశాడు.

“ఓ యమ్మో, ఇటువంటి వాణ్ణి ఒక్క
క్షణం ఉండనివ్వరాదు! నేను చెప్పినట్టు
చేస్తే వీడు విరగడ అయిపోతాడు. ఇవాళ
సాయంకాలం మందను తోలుకుని ఇంటికి
రాగానే, ఒక ఆవు రాలెదని వంకపెట్టి,
చీకట్లో వాణ్ణి అడవికి పంపు. అక్కడ వాణ్ణి

ఏక్రూరమృగమో పొట్టన పెట్టెనుకుంటుంది. లెకపాతే ఈ రాక్షసుడితో మనం చేగలేం!" అన్నది పావుకారు భార్య. దుర్మార్గంలో అవిడ తన మొగుడికి ఏమాత్రమూ తగ్గదు.

పావుకారుకు ఈ సలహా నచ్చింది. సూర్యాస్తమయంవేళ పాలెరు అవులను ఇంటికి తోలుకురాగానే ఆయన వాడితో, "అన్ని ఆవులూ ఇల్లు చేరినట్టేనా? ఒక ఆవు తక్కువగా కనిపిస్తుందే? తోలుకుపోయిన ఆవులు తిరిగివస్తున్నదీ లేనదీ లెక్క చూసుకోవద్దా?" అన్నాడు.

"లెక్క పెట్టానే? అన్ని ఫరిగానే ఉన్నాయి!" అన్నాడు పాలెరు.

"సరిగా ఉండటమేమిటి? ఒక ఆవు అడవిలో దిగబడిపోయింది. వెంటనే వెళ్లి వెతికి పట్టుకురా!" అన్నాడు పావుకారు.

తానే పొరవడ్డాననుకుని పాలెరు చీకట్లో పడి అడవికి వెళ్లాడు. తిరగగా తిరగగా వాడికొక కొండగుహ బయట ఒక నల్లటి ఆకారం కనిపించింది.

"నువ్విక్కడ వచ్చావా? వద ఇంటికి!" అంటూ పాలెరు ఆ ఆకారాన్ని మెడ పట్టు కుని జరబరా ఇంటికి లాక్కుపోయి పశువుల కొట్టంలోకి తోసి తలుపు మూశాడు. వాడు అడవిలోనుంచి లొక్కొచ్చినది ఒక ఎలుగుబంటి. అది వాడు గమనించనేలేదు.

మర్నాడు ఉదయం పావుకారు పశువుల కొట్టం తటుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్లి చూసే సరికి అవులన్నీ చచ్చిఉన్నాయి. ఒక పెద్ద ఎలుగుబంటి నిశ్చింతగా ఒకమూల పడు కుని గురకపెడుతున్నది. దానిని చూస్తూనే పావుకారు అదిరిపడి బయటికినడిచాడు.

తరవాత ఆయన గుండెలు బాదుకుంటూ పాలేరు దగ్గరికి వెళ్ళి, "చూశావుట్రా? ఎక్కడిదో ఎలుగుబంటి మన అవుల కొట్టం లోకి వచ్చి అవులన్నీటినీ చంపేసింది!" అన్నాడు ఆయాసపడుతూ.

పాలేరు వచ్చిచూసి, "నిజమేనండి! నేను రాత్రి అడవి నుంచి తెచ్చివడేసింది ఒక

వేళ ఈ ఎలుగుబంటినేనేమో! చీకట్లో పోల్చలేకపోయా!" అన్నాడు.

గుండె గుబగుబలాడుతూ పావుకారు తన భార్యదగ్గరికి వెళ్ళి జరిగినదంతా చెప్పాడు. అంతా విని ఆ ఇల్లాలు, "వీణ్ణి పిశాచాలు పీక్కుతినా! మనకెక్కడ దావ రించాడో!" అన్నది.

"పిశాచాలంటే జ్ఞాపకంవచ్చింది! వీణ్ణి పదిలించుకోవాలంటే వీణ్ణి పిశాచాలకు వప్పగించటమే!" అంటూ పావుకారు పాలేరు దగ్గరికి వచ్చి, "ఒరే, ఉత్తరాన మన పాలం అవతల పిశాచాల మడుగున్నది తెలుసుగా? అందులో ఉంటున్న పిశాచాలు మనకు చాలా అద్దె బాకీ ఉన్నాయి. వెళ్ళి వెంటనే పసూలుచేసుకురా!" అన్నాడు.

"అవి మనకెంత బాకీ ఉన్నాయండీ?" అని అడిగాడు పాలేరు.

"ఇచ్చినంత రాబట్టుకురా! వాటితో మనకు బేరాలేమిటి?" అన్నాడు పావుకారు. సరేనని పాలేరు ఒక మోపు జనపనార తీసుకుని పిశాచాలమడుగు ఒడ్డుకు వెళ్ళి కూచుని నారతో తాడు పేనసాగాడు.

కొంతసేపయాక ఒక పిశాచం నీటిలో నుంచి తల పైకిపెట్టి పాలేరును చూసి, "ఏం చేస్తున్నావన్నా?" అన్నది.

“కనబడటంలేదూ? మోకు పేను తున్నాను,” అన్నాడు పాలేరు.

“దేనికీ?” అన్నది పికాచం.

“దేనికా? మీ పికాచాలన్నిటినీ కట్టి పట్టుకుపోవటానికి!” అన్నాడు పాలేరు.

“మేమేం తప్పు చేశామనీ?” అన్నది పికాచం భయంగా.

“తప్పుకాదూ? మీరు మా యజమానికి అద్దె సరిగా కట్టటంలేదుటగా?” అన్నాడు పాలేరు కోపంగా.

“కొంచెం ఉండు. మా దొరతో చూట్లాడి యిప్పుడే తిరిగి వస్తాను!” అని పికాచం నీటిలో మునిగింది.

పాలేరు తాను పేనుతున్న తాడు రెండు చివరలూ కలిపి పెనేసి గట్టున పెట్టాడు. తరవాత ఆ దాపులనే ఒక లోతైన గుంట తవ్వాడు. అది బయటికి కనబడకుండా వుండేందుకు, దాని పైభాగంమీద కొమ్మలు పరిచాడు. వాటిపైన తన తలగుడ్డ వెల్లికిలా పెట్టి, దానికి ఒక కంఠ చేశాడు.

ఇదంతా అయ్యేసరికి పికాచం నీటిలో నుంచి తల బయటికి పెట్టి, “చూడన్నా, మేం అడుగు లేని ఆగాధంలో ఉంటున్నాం గదా, అలాంటప్పుడు మమ్మల్ని తాడుతో ఎట్లా అందుకుంటావని మా దొర అడుగు తున్నాడు!” అన్నది.

"ఇది మామూలు తాడనుకున్నావా? కొనలు లేని తాడు!" అంటూ పాలేరు ఆ తాటని తన చేతులమధ్యగా తోడసాగాడు. ఎంతసేపు తోడినా తాడు వస్తూనే ఉండటం చూసి పికాచం నిర్భాంతపోయి, "ఇంతకూ మేము మీకు బాకీ ఉన్నదెంతా?" అన్నది.

పాలేరు తన తలగుడ్డ చూపించి, "దీని నిండా వెండిరూపాయలు పోస్తే చాలు, మీ బాకీ తీరిపోతుంది!" అన్నాడు.

పికాచం వెళ్లిపోయి వెండినాణాలు తెచ్చి తలగుడ్డలో పోయసాగింది. ఎన్ని పోనినా చిల్లిలోనుంచి అడుగున గోతిలో పడుతూ ఉండటంచేత, ఎంతకూ అద్దీనిండలేదు. బండెడు నాణాలు పికాక తలగుడ్డ నిండింది.

"ఇంత చిన్న తలగుడ్డలో ఎంత వెండి పట్టందో!" అని ఆశ్చర్యపడుతూ పికాచం వెళ్లిపోయింది. అది వెళ్లాక వెండి యాపత్తూ బండి మీద వేసుకుని పాలేరు పావుకారు పద్దకు తిరిగివచ్చాడు.

వాణ్ణి, వాడు తెచ్చిన వెండిని చూడగానే పావుకారుకు సంతోషం కలగటానికి మారుగా గుండె నీరైపోయింది. ఆయన తన పెళ్లాం దగ్గరికి పరిగెత్తి, "కొంప మునిగిందే! వీణ్ణి పికాచాలుకూడా ఏమీ చెయ్యలేకపోయామే! వీడి చేతిలో మనకు చాపు తప్పదే!" అని శోకాలుపెట్టాడు.

"గట్టిగా ఆరవవద్దు. వీణ్ణి వెళ్ళగొట్టలేం గనక, అర్థరాత్రివేళ మనమే రహస్యంగా పారిపోవాం! ఆస్తి పోతే పీడాపాంపిరి! బతి కుంటే బలు సాకు తినవచ్చు!" అన్నది పావుకారుభార్య.

ఆ రాత్రే ఆ భార్యభర్తలు పాలేరు నిద్ర పోతున్న సమయంలో తమ ఇల్లా వాకిలి విడిచి పారిపోయారు. వాళ్ళ ఆస్తి యాపత్తూ పాలేరుది అయింది. వాడు తన తండ్రిని అన్నలనూ తన ఇంటికి విలిపించుకుని, పికాచా లిచ్చిన వెండితో మరికొంత పొలం కొని సుఖంగా కాలక్షేపం చేశాడు.

పోటోవ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 10 లు

1958 జూలై సంచికలో ప్రకటించబడే పోటోలకు సమూహాలు

★ పై పోటోలకు నడిచిన వ్యాఖ్యలు ఒక్క మాటలోగానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి.)

★ మే నెల 10-వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. తరువాత చేరే వ్యాఖ్యలు ఎంత మాత్రమూ పరిశీలించబడవు.

★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా వున్న నెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 10/-లు బహుమానం.

★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన వ్రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి:— చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26.

మే నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటీ : చినదిన గండం....

రెండవ పోటీ : దీర్ఘ యుద్ధం

పంపినవారు : ఆల్లంరాజు సత్యనారాయణమూర్తి,

రామారావుపేట - కాకినాడ

బహుమతిమొత్తం రు. 10/- ఈ నెలఖతులోగా పంపబడుతుంది.

చేపల పంట

కైరో నగరంలో గోహ అనే ప్రసిద్ధ హాస్యగాడు ఒకాయన ఉండేవాడు. ఆయనకు ఒకప్పుడు తోటపనిమీద ఆసక్తి కలిగింది. అందుచేత ఆయన తన పెరడుయావత్తూ తవ్వి, రక రకాల పూలమొక్కలు నాటి పూలు పెట్టి, ఎరువు వేసి, శ్రద్ధగా పెంచసాగాడు.

తోటపనిలో గోహకు కలిగిన ఆసక్తి గమనించి ఆయనకు ఆనెకమంది మిత్రులు సలహాలిచ్చారు, చేతనయినవారు సాయం చేశారు. కొద్దికాలంలోనే గోహ తన పెరడులో అందమైన పూలు పూయించసాగాడు.

ఒకనాడు ఒక సంపన్నుడు గోహను చూడవచ్చేసరికి గోహ తోటలో కలుపు తీస్తూ కనిపించాడు.

“ఇటీవల నువు గొప్ప తోటమాలివి అయావని విన్నాను. కాని నీ తోటలో కొత్తరకం మొక్కలేమీ ఉన్నట్టు లేదే?” అన్నాడు సంపన్నుడు.

“దొరికిన విత్తనమల్లా వేసి చూస్తూనే ఉన్నాను. కొత్తమొక్కలు లేకపోతే అది నా తప్పు కాదు,” అన్నాడు గోహ.

“కొత్తవిత్తనాలు కావాలంటే నేనే ఇస్తాను గాని, వాటిని మొలిపించటం నీవల్ల కాదేమోనని నా అనుమానం,” అన్నాడు సంపన్నుడు.

“అటువంటి భయమేమీ వద్దు. నేను ఎలాటి విత్తనాలనైనా మొలిపిస్తాను!” అన్నాడు గోహ.

“అయితే రేపు ఉదయం మా నౌకరు చేత విత్తనాలు పంపుతాను. వాటిని మా అల్లుడు బాగ్గాడునుంచి ఇటీవల పంపాడు. నాకు తోటపనిమీద ఆసక్తి లేక వాటిని అలాగే పొట్లం కట్టిపెట్టాను,” అన్నాడు సంపన్నుడు.

మర్నాడు ఉదయం సంపన్నుడి నౌకరు వచ్చి గోహకు ఒక పొట్లం ఇచ్చి, “దీనిని

మా యజమాని మీకిమ్మన్నారు. వీటిని ఎంతో బాగ్రతగా మొలకెత్తించమన్నారు,” అని చెప్పాడు.

గోహ పాట్లం విప్పి చూసి, “అవి ఏ బాపతు విత్తనాలో మీయజమాని చెప్పాడా?” అని నౌకరును అడిగాడు.

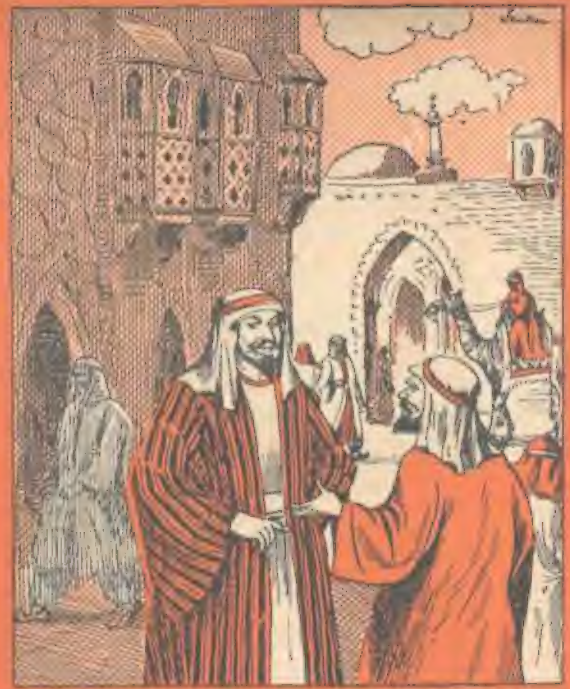
“అరునకే తెలియదుట. మొక్కలు పెరిగాక ఆయన పచ్చి చూస్తానని చెప్ప మన్నారు,” అని చెప్పి నౌకరు వెళ్లిపోయాడు.

తోటపని చేసేవారు సాధారణంగా తమకు తెలియని విత్తనాలు కనిపించినప్పుడు ఒకటి నోట్లో వేసుకుని, మునిపంట కొరికి రుచి చూస్తారు. గోహకూడా ఆ పనే చేసి సంపన్నుడు చేసిన మోసం గుర్తించాడు.

అవి విత్తనాలు కావు, ఎండబెట్టిన చేప గుడ్లు. తనను వేళాకోళం చెయ్యటానికే సంపన్నుడు వాటిని నాటమని పంపించాడు! దీనికి ఏదోవిధంగా ప్రతిక్రియ చేయాలని గోహ నిశ్చయించుకున్నాడు.

రెండు వారాలు గడిచింది. గోహ బబారుకు వెళ్లిన సమయంలో సంపన్నుడు ఎదురుపడి, “ఏం, గోహ? గులాబీలు కులాసాయేనా?” అన్నాడు.

“మీ దయవల్ల ఈ యేడు అవి ఆకు కనపడకుండా పూకాయి!” అన్నాడు గోహ.

“అన్నట్టు నేను పంపిన విత్తనాలు నాటావా?” అన్నాడు సంపన్నుడు.

“అప్పుడే నాటానే!” అన్నాడు గోహ. సంపన్నుడు నవ్వు అపుకుంటూ, “బహుశా మొలకెత్తి ఉండవు! వాటిని మొలకెత్తించటం మామూలు తోటమాలలకు సాధ్యమయే పనికాదని మా అల్లుడు అన్నాడులే!” అన్నాడు.

“ఆ పప్పులు మనదగ్గిర ఉడకవు. చెయ్యవలసినట్టు పాడుచేసి, చెయ్యవలసిన ఎరువువేసి, విత్తులునాటి బాగ్రతగా కాపాడితే ఏ విత్తనాలైనా మొలుస్తాయి! మీరు పంపిన విత్తనాలు ఇప్పుడిప్పుడే మొలకలెత్తు

తున్నాయి. వాటికి దిప్పి, ఎండా తగల రాదు. అందుచేత విడతలు కప్పి ఉంచాను. రేపు ఉదయం మా యింటికి దయ చెయ్యండి, చూద్దరుగాని!" అన్నాడు గోహ.

సంవన్నుడు వెలాతెలాబోతూ, "అలాగే వస్తాను!" అని తన దారిన వెళ్లాడు.

గోహ చేపల దుకాణానికి వెళ్లి ఒక పావు కేడు చిన్నచేపలు కొని ఇంటికి పట్టుకెళ్లాడు. ఆయన తన చిన్నకొడుకును పిలిచి, "ఒరే, ఈ చేపలను మూతులు పైకి కనపడేటట్టుగా మన పెరడులో ఒక బారున నగంసగానికి పాతిపెట్టి వాటిపైన విడతలు చూసిపెట్టు," అన్నాడు. గోహ కొడుకు అలాగే చేశాడు.

మర్నాడు ఉదయం సంవన్నుడు వచ్చాడు. గోహ ఆయనను వెంటపెట్టుకు పోయి విడతలు చూపించి, "మొక్కలు వాటికింద ఉన్నాయి," అంటూ ఒక విడత ఎత్తి చూపాడు. నేలలోనుంచి మొలుచుకు వస్తున్నట్టుగా చేప ఒకటి కనపడింది.

గోహ విడతలన్నీ ఎత్తిచూపినాక సంవ న్నుడికి తల తిరిగిసట్టయింది. "అశ్చర్యం! అద్భుతం! నిన్నకూడా నీ మాటలు నేను నమ్మలేదు. ఇప్పుడైనా నా కళ్లతో ప్రత్యక్షంగా చూశాను గనక నమ్ముతున్నానుగాని లేకపోతే నమ్మను!" అన్నాడు.

"ఈ విత్తనాలు మొలిపించటం ఏమీ కష్టంకాదు. నాకే పది ఎకరాలుంటే పంట పండించేద్దాను!" అన్నాడు గోహ.

"ఆ పని నేనే చేస్తాను!" అంటూ సంవ న్నుడు ఇంటికి వెళ్లి తన పాలాలు చేసే వారిని పిలిచి, "ఒరే, మీరు ఈ యేడు మన పొలాలలో ఎండిన చేపగుడ్లు చల్లండి!" అన్నాడు. వాళ్లు అలాగే చేశారు.

గోహ ఈ వార్తను నగరమంతటా చెప్పేశాడు. అందరూ సంవన్నుణ్ణి చూసి నవ్వు సాగారు. గోహను పరాభవం చెయ్యబోయి సందుకు తనకు ప్రాయశ్చిత్తం బాగా జరిగిందని సంవన్నుడు తెలుసుకున్నాడు.

తూనీగలు

మనం సాధారణంగా చూసే కీటకజాతులలో తూనీగలు చాలా అందమైనవి. అవి రెక్కలు వరుచుకుని ఎండలో వాలి ఉన్నప్పుడు, వాటి ఉల్లి పొరరెక్కలు వింతవింత రంగులతో ప్రకాశిస్తూంటే ఎవరికైనా అగి చూడ ఋద్ధి అవుతుంది.

తూనీగలు కుట్టవు. అవి ఆహారం కోసం ఏ చిన్న మొక్కపైననో, పొట్టి కర్రపైననో వాలి ఉన్నప్పుడు వాటిని నులుపుగా పట్టుకోవచ్చు. ఈ కారణంచేత పిల్లలు వాటిని పట్టుకుంటారు. కొందరు వాటి తోకలకు దారాలు కట్టి ఎగరవేసి ఆనందిస్తారు. కాని తూనీగలను హింసించటం చాలా తప్పు. అవి మనకు ఏ అపకారమూ చేయకపోగా, దోమలను తిని ఉపకారంకూడా చేస్తాయి.

తూనీగలలో దాదాపు రెండువేల రకాలున్నాయి. కాని అన్ని రకాలూ అన్ని దేశాలలోనూ కనిపించవు. ఒక్క అమెరికాలో 300 రకాలున్నాయట. రకాలనుబట్టి తూనీగల శరీరాలపై రంగులూ, రెక్కల రంగులూ, వాటి ప్రమాణమూ మారుతాయి. కొన్ని తూనీగలు చాలా పెద్దవిగా ఉంటాయి. వీటి రెక్కల వివరలమధ్య దూరం మూడున్నర అంగుళాలుంటుంది.

సాధారణంగా తూనీగలు ఆహారాన్ని అన్వేషించేటప్పుడు భూమికి అటే ఎత్తుగా ఎగరవు. కొన్నిరకాల తూనీగలు భూమిమీదనే వాలి ఉంటాయి; ఇలాటివి దారికి అడ్డంగా వాలి ఉండి, బాటవెంట యెవరైనా నడిచి

వస్తుంటే ఎగిరి పక్కకు వెళ్ళి, తిరిగి అక్కడికే వచ్చి వాలుతాయి. మరి కొన్నిరకాల తూనీగలు గాలిలో చాలా ఎత్తున ఎగురుతూ గాలిలో దొరికే ప్రాణులను తింటాయిట.

తూనీగలకు శరీరమంతటిలోకీ తల పెద్దదిగా ఉండటం మనం నులువుగా చూడవచ్చు. ఈ తలలో రెండు పెద్ద కళ్ళుంటాయి. ఒక్కొక్క పెద్ద కంటి లోనూ అనేకవేల చిన్న కళ్ళుంటాయి. ఈ పెద్దకళ్ళుగాక తూనీగలకు సాధారణంగా మామూలు కళ్ళలాటివికూడా వేరే ఉంటాయి. తూనీగ తన ముందరి కాళ్ళను చేతులలాగా ఉపయోగించి ఆహారాన్ని పట్టుకు తినటమేగాక, ఆ కాళ్ళతో మధ్యమధ్య తన పెద్దకళ్ళను తుడుచుకుంటుంది.

రకరకాల తూనీగలు రకరకాల క్రిమి కీటకాలను తింటాయి. కొన్ని తూనీగలు ఇతర తూనీగలనుకూడా తినటం కద్దు. అయితే ఈ ఆహారం విషయంలో తూనీ గలు మనిషికి ఒక విధంగా అపకారం చేస్తాయి. అది ఎలాగంటే, అవి తేనెటీగ లను తింటాయి. తేనెటీగలను పెంచి తేనె పరిశ్రమ సాగించేవారు తూనీగలను శత్రువులుగా చూడటంలో అశ్చర్యంలేదు.

తేటలలో ఉండే తూనీకలు తమతమ స్థానాలను ఏర్పాటు చేసుకున్నాక, తమ "రాజ్యం" లోకి ఇతర తూనీగలను రానివ్వవు; వస్తే వాటితో "ఆహం సాయుతంగా" పోట్లాడి తరిమేస్తాయి. ఈ పోట్లాటలో విజయం ఏ విధంగా నిర్ణయమయేదీ మనం ఊహించలేం. గాలిలో రెండు తూనీగలు ఒకదానికొకటి

అభిముఖంగా ఉండి ఎగురుతూ కనిపించినట్టయితే అవి ఒకే స్థానం కోసం పోట్లాడుతున్నాయని మనం నిర్ధారణ చేసుకోవచ్చు. కొద్దిసేపట్లో "గెలిచిన" తూనీగ వచ్చి తన స్థానంలో కూచుంటుంది.

అదతూనీగలు తమ గుడ్లను నీటిలో వదులుతాయి. అవి నీటి అడుగున పొదిగి "జలకీటకాలు" అవుతాయి. తూనీగలలో ఎన్ని రకాలున్నాయో, జల కీటకాలలోనూ అన్నే రకాలూ ఉన్నాయి. ఇవి నీటి అడుగునే ఆహారం సంపాదించుకుని పెరిగి పెద్దపవుతాయి. కొన్ని జలకీటకాలు దాదాపు కదలవు. కదిలేవి నీటిని తమ శరీరాలలోకి తీసుకుని వత్తిడిద్వారా బయటికి తోస్తూ కదులుతాయి. (దీన్ని బెట్ ప్రావల్స్ అంటారు.) జలకీటకాల నాలుకలు అతి విచిత్రంగా ఉంటాయి. ఈ నాలుక కింది దపడగా ఉంటుంది, చాలా పొడవుగా ఉండి, మడుచుకోవటానికి వీలుగా ఉంటుంది. దీని చివర బలమైన కోరలలాటివి ఉండి, ఆహారాన్ని పట్టటానికి ఉపయోగిస్తాయి.

నీటి అడుగున పెరుగుతూ వచ్చిన జలకీటకం వసంతకాలంలో ఒకనాటి రాత్రి, శత్రువులెవరూ సమీపంలో లేని సమయాన, ప్రకృతి ప్రేరణచేత ఏ తుంగ కాడలనో పట్టుకుని పాకుతూ నీటి పైభాగానికి వచ్చి నిలిచిపోతుంది. అప్పుడు దాని చివు చీలుతుంది. అందులోనుంచి జిగురుకప్పిన రెక్కలతో తూనీగ బయటికి వస్తుంది. కొద్దిసేపటిలో జిగురు ఆరిపోతుంది. తూనీగ రెక్కలు విప్పి ఎగురుతూ తన కొత్త జీవితం అరంభిస్తుంది.

చిత్రకథ

ఒకనాటి సాయంకాలం దానూ, వానూలు 'టైగర్' ను వెంటబెట్టుకుని, ఊరి బయటికి ఏకారు వెళ్ళారు. దారిలోవున్న పచ్చిక బీడులో మేస్తున్న పాటెలు ఒకటి వాళ్ళను చూసి వెంట బడింది. దానూ, వానూలు భయపడి పారిపో సాగారు. పాటెలు తరుముకు వస్తున్నది. అక్కడవున్న చిన్న కాలవమీది చెక్క మీదగా దానూ, వానూలు పరిగెత్తగానే, 'టైగర్' కూడా వాళ్ళవెంట పరిగెత్తి, తీరా పాటెలు వచ్చేసమయానికి, చెక్కను నోటితో పట్టుకుని పక్కకు లాగేసింది. పాటెలు కాలవ దాటవోయి, చెక్కతోపాటు కాలవలో పడిపోయింది.

"వైద్య" టి.బి.సి.
గెమ్మింగ్, వాల్, బిల్లు
డ్రాగ్, వాల్, బిల్లు
డ్రాగ్, వాల్, బిల్లు

"ఆ గుంపులో బాలాను గుర్తించ లేక పోరు
అత నెక్కడె తన దుస్తులను ఎల్లప్పుడూ
టిన్‌పాల్ వెయిస్ తెల్లగా
పుండెట్టు చేసుకుంటాడు."

వ్యాపక వాత : మహ్మద్ గెమ్మింగ్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, వాల్, బిల్లు, డ్రాగ్, వాల్, బిల్లు.
సోల్ డిస్ట్రిబ్యూటర్ :
మహ్మద్ గెమ్మింగ్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, పి.ఎ. డాక్స్ నం 100, బొంబాయి.

కొద్దిగా టిన్‌పాల్ తెల్ల బట్టలను అద్వితీయంగా అతి తెల్లగా చేయును

SHYAM'S-50-45-TEL

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి.

అరుణ

గర్భాశయ టానిక్

Diamond

1898

1958

Jubilee

ఆయుర్వేదాశ్రమం (ప్రైవేట్) లిమిటెడ్. మదరాసు-17.

పరిపూర్ణమైన
ముఖవర్ణస్థితి!

నేషనల్ వారి
కాల్మర్ స్క్రీమ్

ది నేషనల్ ట్రైడింగ్ కంపెనీ, బొంబాయి-2 • మదరాసు-1

ఎప్పుడు దేనితోను
ఫలితం కనబడదో....

... మేనర్స్
గ్రైప్ మిక్చర్ యిచ్చి

దానికి బదులు వచ్చే
చిరునవ్వు చూడండి

"మెనర్స్ గ్రైప్ మిక్చర్" అను మా 40 పేజీల
పుస్తకానికి వ్రాయండి. ప్రతి పిసాలోడు వుండే కూషన్తో
పాటు. మీ చిరునవ్వు, 40 సంవత్సరాల ప్రాంపులతో
మహా పోస్ట్ ఆఫీస్ బాక్స్ 078, బొంబాయి 1, కి వ్రాయండి.

మంచి రకంలో శ్రేష్టమైన ఇది మేనర్స్ ఉత్పత్తి
యీ చిహ్నం చూడండి.

GEOFFREY MANNERS & CO. PRIVATE LTD., BOMBAY • DELHI • CALCUTTA • MADRAS.

ASP/OMA

మా పని తనమును
గురించి గొప్పగా
చెప్పటముకాదు

అత్యుత్తమంగా

చేసి చూపుతాము

★

పోస్టల్
క్యాబినెట్లు
క్వార్టర్లు
టేబుల్స్
బుక్ షెల్వు
ఫోల్డింగ్

అఫ్ సెక్ ప్రెంటింగులో ఏదీ కావలసినా సరే

వేలైన ముద్రణకు గుర్తు

ప్రసాద్ ప్రాసెస్ (ప్రైవేట్) లి. మదరాసు - 26

ప్రతినిధి కార్యాలయాలు:

బొంబాయి - 1 : లోటస్ హౌస్, మెరీన్ లెన్స్, (ఫోన్ : 241162)

బెంగళూరు : డి/11, 5 మెయిన్ రోడ్, గాంధీనగర్, (ఫోన్ : 6206)

అశోకా స్వర్ అప్ హెవెన్ టాల్క్రిం పాడరు అండ్ స్నో

గగన కుసుమమునంటి ఈ అపూర్వ సౌందర్యోపకరణములు, విజయా కెమికల్స్ వారి సుదీర్ఘ పరిశోధనా ఫలితముగా తమకు లభించుచున్నవి. నవీనమయిన కెమికల్స్ వల్ల, పరిమళ ద్రవ్యములవల్ల అత్యుత్తముగా తయారైనవి. వీటి ఉపయోగమువల్ల మీ సౌందర్యమును, ముఖవర్చస్సును, యినుమడింపజేయును, ఉపయోగించిన అతి శ్రీమతలముద్రోనే వీటి గుణములు మీరు గమనించగలరు. వేరే ఉపయోగింపుడు.

విజయా కెమికల్స్,
మద్రాసు - 7.

విజయంట్టు: గుడ్ విల్ విజన్స్, బెజవాడ.

Worth any price

"And yet priced low"

Nutrine
SWEETS

ది న్యూట్రైన్ కన్ఫెక్షనెరి కంపెనీ
లిమిటెడ్, చిత్తూరు (ఆంధ్ర)

గమనించదగిన లక్షణాలు...

- కడుపు ఉబ్బరము
- అకలి మందగింపు
- చికాకు చెండడము
- విరేచనము నరిగా కాకపోవుట
- కొద్దిపాటి జ్వరము - మొదలైనవి

మీ బిడ్డ రివడు, స్త్రీను వ్యాధికో బాధపడుతుంటే కనిపించే మొదటి సూచనలు. గొప్ప అనుభవం కలిగిన జమ్మివారి నలహా తీసు కొని ఉపకారం పొందండి.

జమ్మివారి లివర్ క్యూర్

పని బిడ్డల లివరు & స్త్రీను వ్యాధులకు జమ్మివారి వైద్యులు ప్రతిమానము ముఖ్య ప్రచోదకం వచ్చేదరు. కార్యక్రమ పట్టికకొరకు అడగండి.

జమ్మి చెంకటరమణయ్య & సన్స్, హైడ్ అపీను:

మైలాపూరు, మద్రాసు-4.

త్రాంబీలు: విజయవాడ, విజయనగరం, తిరుచ్చిరప్పల్లి, కుంభకోణం, పెంగుళూరు.

192-197A

ఇది నిక్కము...

...పగిలిన పాత్ర, నిలిచి మంచి

పాత్ర ఉంచినట్లు నిలవుంచదు, శరీర రంగులో నలుపుచేయుటన శరీరముల నలుపు లోహాతి చేయబడినట్లుగా నిలవుంచదు,

శరీర రంగు శరీరములను

వైద్యుని మాత్రమే నలుపుచేయును,

లోహ శరీరములను నలహంగా నలుపుచేయును.

అగ్నిప్రసవన లివరు కలదు నిలహంగా నలుపు చేయబడినది.

అది నిక్కము: పని, పని, మంచి నాలో అది ముఖ్యం!

విజయం:

సి. నరేంద్రమ్ అండ్ కో.,

బొంబాయి - 2.

★

డిల్లీ మెడికల్ స్టోర్సు, డిల్లీ.

★

షాహ బనిషి అండ్ కో.,

రాధాబజార్ స్ట్రీట్, కలకత్తా.

★

జె. బలభాయ్ అండ్ కో.,

నేతాజీ సుభాష్ రోడ్, మద్రాసు.

దీనిని చదివితే మీరు ఆశ్చర్య పడతారు

ఏరియన్ నమూనాలో, ఒక చిత్తు
లంకవుంది. దాని పేరు అర్జం-పేరియా
దానినేల నబ్బు గుణములతో గూడి
వుంది. ఆనేలమీద కొంచెం పిట్ట
పోస్తే మరగ వస్తుంది. ప్రత్యేకంగా
వర్షం వస్తే లంకంతటా నేలమీద
మోకాటిలోడు మరగవుంటుంది. ఆ
లంకలో నివసించే జనులు, ఎల్లప్పుడూ ఆను
రగను బట్టలుతక దానికి, స్నానానికి కూడా వాడుకొనేవారు.

నబ్బులాంటి వస్తువును శరీరాన్ని
కుండ్రవయ్యుకోడానికి వాడుకోవటం, కొత్త
సంగతి కాదు. ఇలాంటి వస్తువులు
గత 2500 ఏళ్లనుంచీ వాడుకలో వున్నా
యివి చరిత్రను బట్టమనటం తెలుస్తోంది.

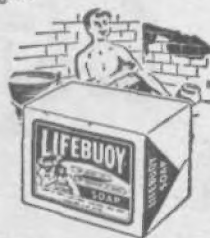

నబ్బును వైద్యానికవ్యర్థంలో తయారు చేసినట్టి
ప్రతిష్టచంద్రార్ అనే పేరుగల ఒక శ్రావెని
వ్యక్తికి చెందివుంది. ఆయన 1818లో మొట్ట
మొదటి నబ్బును తయారు చేశారు.

లైవ్ బాయ్ నబ్బు 1894లో వుట్టింది. అది ఈనాడు
ప్రతి దేశంలోనూ, ఆరోగ్యానికి పరిమితకరణ అం
తర్వాతీయ రాయదారిమైవున్నది. అందుకు కారణం యిది:

మనం పించేస్తున్నా-అతుకుంటున్నా. లేదా చదువుకుంటున్నా ఎల్లప్పుడూ
మరికొరకము, అమరికితో వ్యాధిని కలిగించే గ్రిములున్నాయి.
అవి దుర్బుడి మూలకంగా మాత్రమే కనిపిస్తాయి.
లైవ్ బాయ్ గల ముఖ్య గుణమేమిట ఉన్నగా, అది
అక్రిములను కడిగివేసి మీ ఆరోగ్యమును కాపాడును.
మీరు కూడ లైవ్ బాయ్ నబ్బుతో స్నానముచేయుట అలవాటు
చేసుకొని, అవిధంగా మీ ఆరోగ్యమును కాపాడుకోండి.

L. 276-50 TL

హిందూస్థాన్ సోప్ మోషన్ వారి ఆస్మత్తి.

త్వరలో
విడుదల!

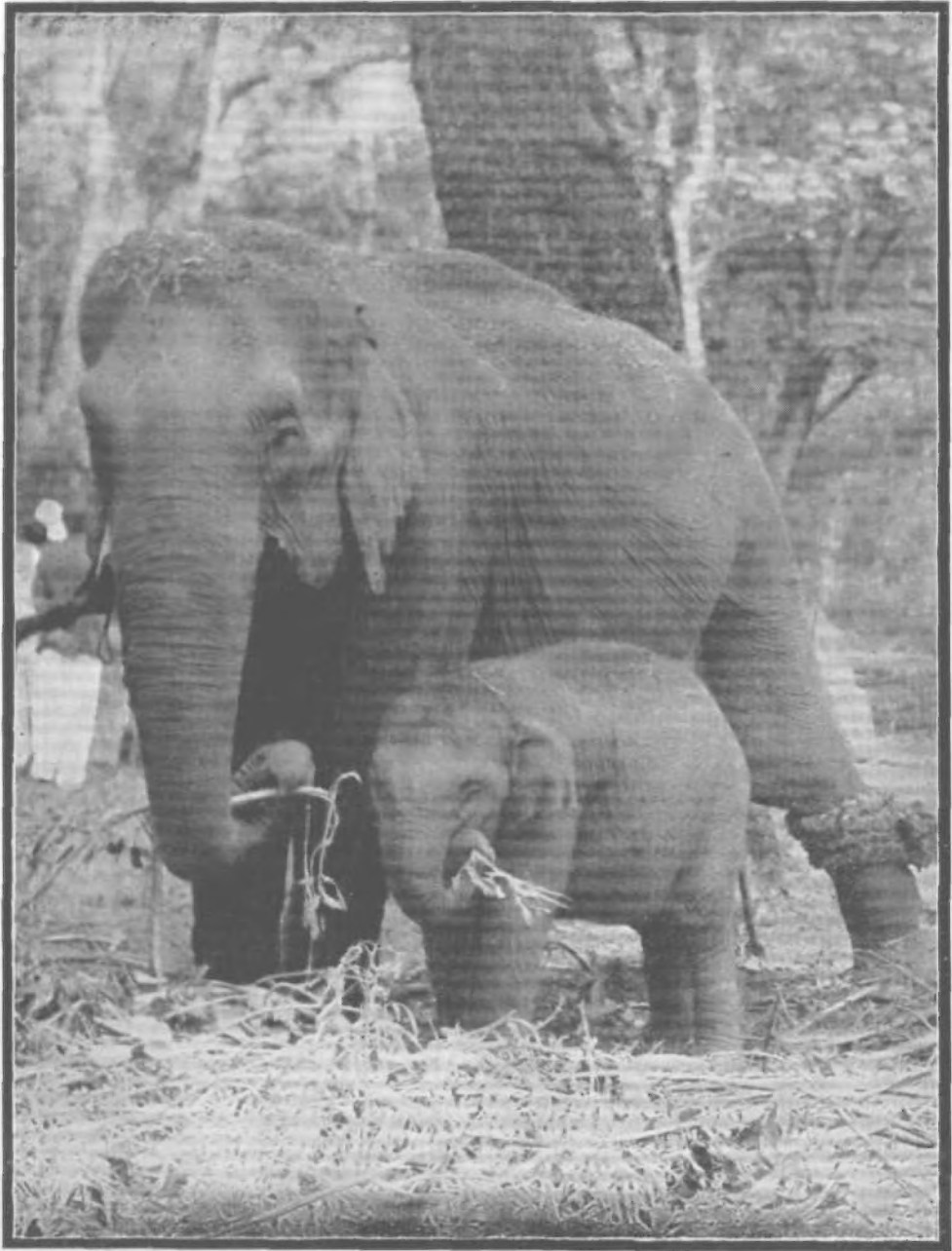

విజయావా
**అప్పుచేసి
పప్పుకూడు**

డైరెక్టర్..... ప్రసాద్

నిర్మాతలు..... నాగిరెడ్డి & చక్రపాణి

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

దీర్ఘాయుష్షు

పంపినవారు :
ఎ. ఎన్. ఎన్. మూర్తి - కాకినాడ

